

68/116/80 (68/116)
3.7
NOP-
1870

GEHEIM

Abstrakt
EX nr 48

4458/geh

**LANDMACHT
INLICHTINGDIENST**

**WARSCHAUPAKT
LUCHTLANDINGS- EN
LUCHTMOBIELE EENHEDEN**

**ORGANISATIE
EN OPTREDEN**



SLO PUBLICATIE NR 33140/01/80
BRIEF C-1 LK NR 7055/E
D.D. 25-6-80

GEHEIM

Datum van uitgifte

INHOUDSOPGAVE

A. DEEL A. ALGEMEEN

1. Begripsomschrijvingen
2. Sovjet-conceptie m.b.t. de inzet van troepen door de lucht en vanuit zee
3. Grondbeginselen en beperkingen

B. DEEL B. DE SOVJET LUCHTLANDINGSTROEPEN

Hoofdstuk I ALGEMEEN

1. Beschikbaar potentieel
2. Historisch overzicht
3. Toporganisatie
4. De luchtlandingsdivisie

Hoofdstuk II PERSONEEL EN OPLEIDING

1. Personeel
2. Tenuen en distinctieven.
3. Opleiding

Hoofdstuk III MATERIEEL

1. Voornaamste materieel
2. Valschermuitrusting
3. Containers en laadplatforms

Hoofdstuk IV LUCHTLANDINGEN

1. Taken
2. Soorten luchtlandingen
3. Beginselen
4. Vuursteun
5. Logistieke steun

Hoofdstuk V DE LUCHTLANDINGSOPERATIE

1. Algemeen
2. Planning
3. Verkenning
4. Voorbereidingen
5. Uitvoering

Hoofdstuk VI LUCHTTRANSPORT

1. Algemeen
2. Bevelvoering
3. Slagorde
4. Vervoerscapaciteit
5. Aeroflot

BLZ.:

C. Deel C. LUCHTMOBIELE EENHEDEN

1. Algemeen
2. Taken
3. Sterkte en middelen
4. Verantwoordelijkheden en planning
5. Voorbereidingen
6. Voorbereidende beschieting
7. Invliegen en formaties
8. Landing en gevechtsvormen

D. Deel D. ZELFSTANDIGE LUCHTLANDINGSSTORMBRIGADES

1. Algemeen
2. Taken
3. Organisatie, opleiding en uitrusting
4. Inzet

E. Deel E. LANGE AFSTAND VERKENNINGS- EN SABOTAGE EENHEDEN

1. Algemeen
2. Taken
3. Organisatie, opleiding en uitrusting
4. Wijze van inzet

F. Deel F. NSWP-LUCHTLANDINGSTROEPEN

1. Algemeen
2. Tenuen en distinctieven
3. DDR
4. Polen
5. Tsjechoslowakije

G. Deel G. BESCHOUWINGEN OVER DE INZET VAN WP-LAVS-, LUCHTLANDINGS- EN LUCHTMOBIELE EENHEDEN IN WEST-EUROPA

1. Algemeen.
2. Inzet van LAVS-eenheden
3. Inzet van luchtlandingseenheden
4. Inzet van luchtmobiele eenheden
5. Verdedigingsmaatregelen tegen luchtlandingen
6. Trends en toekomstige ontwikkelingen

H. OVERZICHT BIJLAGEN

- a. OVERZICHT SOVJET LUCHTLANDINGSDIVISIES MET NABIJGELEGEN VLEGVELDEN
- b. DISLOCATIES SOVJET LUCHTLANDINGSDIVISIES
- c. ORGANIGRAM SOVJET LUCHTLANDINGSDIVISIES
- d. ORGANIGRAM SOVJET PARACHUTISTEN REGIMENT
- e. ORGANIGRAM SOVJET PARACHUTISTEN REGIMENT (BMD)

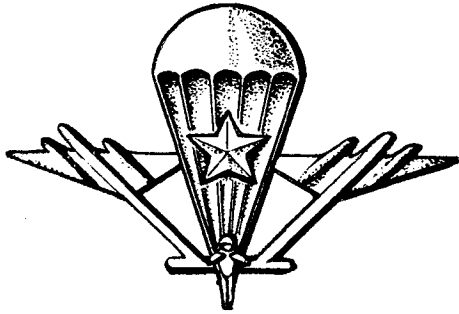
- f. SCHEMATISCH OVERZICHT SOORTEN LUCHTLANDINGEN
- g. ACTIE-RADIUS SOVJET LUCHTLANDINGSEENHEDEN VANUIT VREDES-LOCATIES
- h. HET OPTREDEN VAN EEN PARACHUTISTENREGIMENT IN HET DOELGEBIED
- i. HET PARACHUTISTENREGIMENT IN DE VERDEDIGING VAN EEN LUCHTLANDINGS-
HOOFD
- j. LOCATIES EENHEDEN MILITAIRE TRANSPORT LUCHTMACHT (VTA)
- k. OVERZICHT BENODIGDE TRANSPORTVLIEGTUIGEN
- l. GEGEVENS TRANSPORTVLIEGTUIGEN
- m. INZET VAN GEMECHANISEERD INFANTERIEBATALJON MET HELICOPTERS
- n. LOCATIES/STERKTEN ZELFSTANDIGE HELICOPTER TRANSPORTEENHEDEN
- o. ALGEMENE GEGEVENS EN KENMERKEN VAN DE VOORNAAMSTE SOVJET HELICOPTERS
- p. AANDUIDINGEN OP SOVJET CONTAINERS

WIJZIGINGSBLAD

<i>volgnr wijz./aanv.</i>	<i>briefnr wijz./aanv.</i>	<i>datum</i>	<i>aangebracht door</i>	<i>paraaf</i>

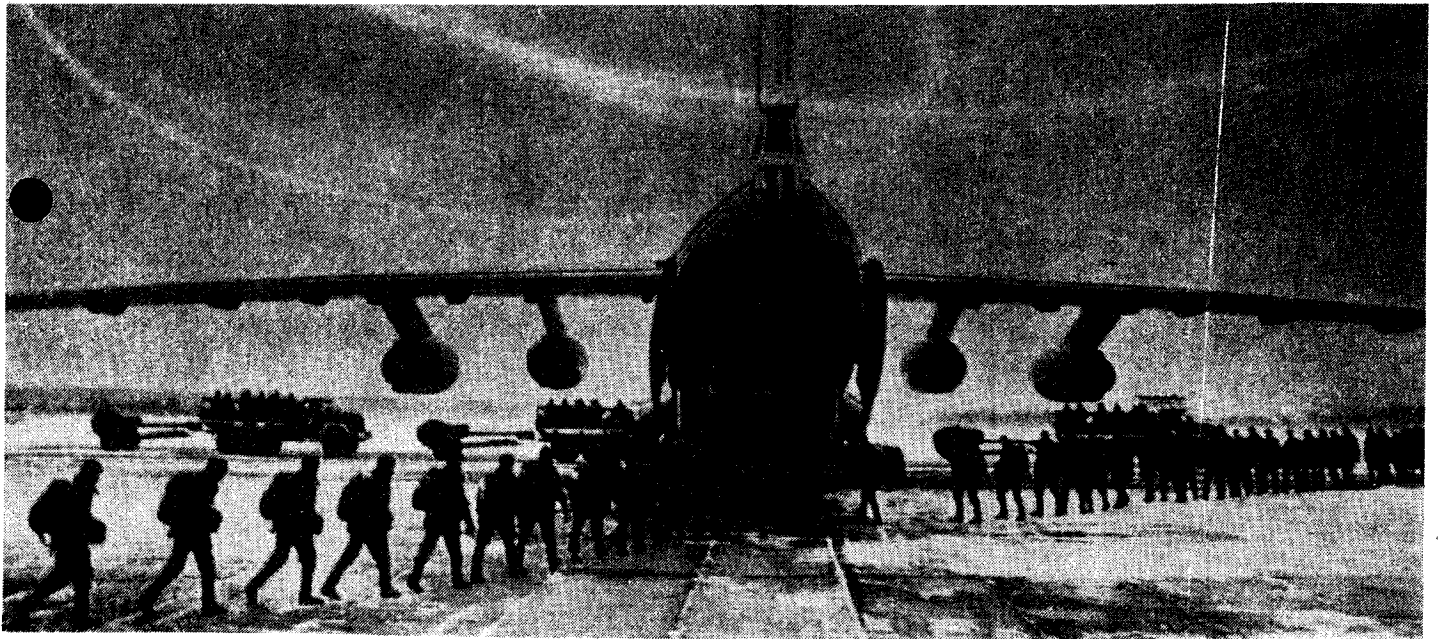
VOORWOORD

1. *Dit Supintrep is samengesteld door de Afdeling Inlichtingen en Veiligheid van de Landmachtstaf.*
2. *De inhoud is ontleend aan gegevens uit diverse bronnen.*
3. *Tenzij anders is aangegeven draagt dit Supintrep de classificatie GEHEIM.*
4. *Reproductie of declassificatie van het Supintrep of delen ervan is zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Hoofd Sectie Inlichtingen Landmachtstaf niet toegestaan.*
5. *De inhoud van dit Supintrep geeft voor de Koninklijke Landmacht de nationale mening weer en mag derhalve niet ter kennis worden gebracht aan buitenlanders.*
6. *Dit Supintrep is afgesloten op 1 augustus 1979.*



In de hedendaagse zeer beweeglijke oorlogvoering kan men zich moeilijk een operatie van betekenis voorstellen, waarbij geen luchtlandingstroepen zijn betrokken.

*Legergeneraal V.F. Margelov.
Commandant Sovjet Luchtlandingstroepen
(m.i.v. april 1979 opgevolgd door
kolonel-generaal Sukhorokov).*



Deel A ALGEMEEN

1. Begripsomschrijvingen

a. Algemeen

Het Militair Woordenboek Koninklijke Landmacht (VS 2-7200) geeft de volgende omschrijvingen:

(1) Luchtlandingsoperatie

"Een operatie waarbij gevechtseenheden met hun logistieke ondersteuning door de lucht worden vervoerd naar een doelgebied/luchtlandingshoofd en waarbij het luchtvervoer eindigt met het afspringen en/of afwerpen vanuit vliegtuigen ("airdrop") dan wel met het ontschepen en/of ontladen van gelande luchtvaartuigen ("airlanding")!"

(2) Luchtmobiele operatie *

"Een operatie waarbij gevechtseenheden zich met hun uitrusting in luchtvaartuigen onder commando van een landmachtcommandant boven het gevechtveld verplaatsen om het gevecht/de gevechtsactie op de grond aan te gaan".

(3) Luchtlandingsstrijdkrachten

"Strijdkrachten, vnl. bestaande uit land- en luchtmachteenheden, uitgerust en opgeleid voor luchtlandingsoperaties".

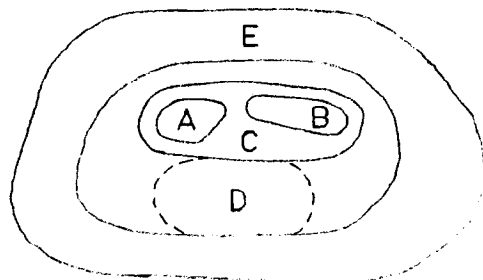
b. Luchtlandingsterreinen (zie figuur 1)

Met betrekking tot de terminologie van terreingedeelten, waarin luchtlandingsoperaties plaatsvinden gelden de volgende omschrijvingen:

(1) Afwerpterrein (A) is het terreingedeelte, waarin troepen, uitrusting en voorraden worden afgeworpen per valscherp, of waarin bepaalde uitrusting en voorraden worden afgeworpen zonder valscherp.

(2) Landingsterrein (B) is het terreingedeelte, waarin transportvliegtuigen en helicopters met troepen en/of middelen kunnen landen.

fig 1 A. AFWERPTERREIN
 B. LANDINGSTERREIN
 C. LUCHTLANDINGSGEBIED
 D. LUCHTLANDINGSHOOFD
 E. DOELGEBIED



* In dit document wordt de term "gevechtshelicopter" gebruikt. Hiermede wordt bedoeld een helicopter met dezelfde taken en mogelijkheden als de US "assault helicopter".

Een NL-vertaling ontbreekt nl. voorshands.

- (3) Luchtlandingsgebied (C) is een aanduiding voor het gedeelte dat zowel afwerp- als landingsterreinen omvat. De straal van dat gebied is maximaal 15 km.
- (4) Luchtlandingshoofd (D) is een bepaald terreindeel in een door de vijand bezet of bedreigd gebied, dat door - door de luchtvervoerde - troepen vermeesterd moet worden en bezet.
Het moet tevens manoeuvre-ruimte bieden voor voortgezet tactisch optreden.
- (5) Doelgebied (E) is het totale voor luchtlandingsoperaties geplande gebied, waarin tevens het te vermeesteren aanvalsdoel is gelegen.

2. Sovjet-conceptie met betrekking tot de inzet van troepen door de lucht en vanuit zee

a. Volgens Sovjet militaire doctrine wordt de inzet van luchtlandings-eenheden in hoofdzaak bepaald door de "desant"-conceptie. Het woord "desant" heeft in het Russisch de volgende betekenissen:

- (1) een troepeneenheid, speciaal opgeleid voor het uitvoeren van een landing op vijandelijk gebied, met het doel daar gevechtshandelingen uit te voeren.
- (2) de landingsoperatie op zich van bedoelde eenheid in vijandelijk gebied, nadat deze door de lucht of over zee is aangevoerd.

Iedere eenheid van de landstrijdkrachten wordt als een "desant"-eenheid beschouwd, op het moment dat zij opdracht krijgt voor een lucht-mobiele operatie, of wordt ingevlogen.

"Desant"operaties behoeven niet uitsluitend te worden uitgevoerd in het kader van een offensief, maar kunnen eveneens bij een defensief worden toegepast (wanneer iedere andere vorm van offensieve actie niet mogelijk is).

c. De Sovjets beschouwen de inzet van luchtlandingseenheden als het meest effectieve middel om de vijand te dwingen eenheden aan zijn defensief te onttrekken. Hij wordt nl. genoodzaakt zijn rug en flanken te beschermen. De verwarring en het effect op het moreel van de vijand, wanneer deze in de rug wordt aangegrepen, achten zij uitzonderlijk belangrijk.

3. Grondbeginselen en beperkingen

a. Grondbeginselen

- (1) Verrassing (onverwachte inzet van strijdkrachten).
- (2) Mobiliteit (vijandelijke eenheden en moeilijk terrein worden door de lucht omtrokken).
- (3) Concentratie.

(4) Snel vormen en verleggen van zwaartepunten.

b. Beperkingen

(1) Afhankelijkheid van weer en landingsterrein.

(2) Landingen alleen mogelijk in niet- of zwak verdedigd terrein.

(3) Plaatselijk luchtoverwicht is een noodzaak (ook op aanvliegeroutes).

(4) Grote kwetsbaarheid tijdens en direct na de landing.

(5) Herbevoorrading alleen mogelijk door de lucht.

(6) In vrijwel alle gevallen afhankelijkheid van tijdige link-up.

DEEL B DE SOVJET LUCHTLANDINGSTROEPEN

Hoofdstuk 1 ALGEMEEN

1. Beschikbaar potentieel

De Sovjet-Unie beschikt met zeven parate luchtlandingsdivisies (cat A) en een opleidingsdivisie (cat C), met een totale sterkte van circa 60.000 man, over de sterkste luchtlandingsstrijdmacht ter wereld.

Als aanvulling zijn bovendien meer dan 100.000 reservisten ter beschikking, die in de afgelopen vijf jaar na een diensttijd als parachutist zijn afgezwaaid. Hiernaast bestaan nog de kleinere zelfstandige parachutisten-eenheden voor verkennings- en sabotagetaken en drie zelfstandige brigades voor luchtmobiele acties. De Sovjet luchtlandingstroepen zijn in staat om snel en nagenoeg wereldwijd, een groot aantal taken uit te voeren.

2. Historisch overzicht

In de jaren 1927 tot 1930 deden de Sovjets gunstige ervaringen op met ingevlogen eenheden, welke werden ingezet bij gevechtsacties tegen opstandige bevolkingsgroepen in Centraal Azië.

In 1929 liet de legerhervermer TUKHACHEVSKY een studie uitvoeren over luchtlandingsoperaties, terwijl een groep luchtmachtofficieren naar de VS vertrok om praktijk op te doen met valschermspringen en afwerptechnieken, alsook om de aankoop van valschermen te regelen. Op 26 juli 1930 sprongen in de Sovjet-Unie de eerste militairen met valschermin de nabijheid van VORONISH (500 km zuid van MOSKOU). Deze dag wordt dan ook beschouwd als de geboortedag van de Sovjet luchtlandingstroepen.

In maart 1931 werd de eerste experimentele) luchtlandingseenheid opgericht in het Militaire District Leningrad. In 1933 werden in zeven andere MD'n luchtlandingsbataljons opgericht, terwijl aan het MD Leningrad een Luchtlandingsbrigade werd gesubordineerd.

Van 1934 tot 1936 werden in de MD'n Kiev in Witrusland oefeningen gehouden met luchtlandingstroepen. Bij Kiev werden in aanwezigheid van buitenlandse militaire waarnemers circa 2500 man afgeworpen of ingevlogen. In Witrusland werden circa 1800 man afgeworpen en circa 5700 man met zware uitrusting ingevlogen. In deze jaren werd zowel in het MD Kiev als in het Md Witrusland een luchtlandingsbrigade opgericht.

In 1937 vond in VLADIVOSTOK de eerste strategische luchtlanding plaats. Er werden circa 14.000 man met hun uitrusting van MOSKOU naar VLADIVOSTOK door de lucht vervoerd.

In 1938 vond er een reorganisatie plaats. De bestaande luchtlandingsbrigades werden luchtlandingsregimenten, in MD Moskou werd eveneens een regiment opgericht, terwijl aan het MD Verre-Oosten een zelfstandige eenheid luchtlandingstroepen werd gesubordineerd.

In 1939 en 1940 werden luchtlandingseenheden ingezet in Polen, Finland, Litauen en Roemenië, alsook in Mongolië tegen Japanse strijdkrachten. In Finland werden onder meer parachutisten verkenning- en sabotagedetachementen uit MD Leningrad ingezet, die echter vrij snel door de Finnen werden opgespoord en vernietigd. Na de successen van de Duitse valschermjagers in 1940 besloot Stalin in 1941 tot de oprichting van vijf extra luchtlandingskorpsen, ieder korps bestaande uit drie luchtlandingsbrigades. In juni 1941 werd als overkoepelend commando het Commando Luchtlandingstroepen opgericht. Bij het uitbreken van de vijandelijkheden met Duitsland op 22 juni 1941 waren er drie en twintig luchtlandingsbrigades verdeeld over tien luchtlandingskorpsen. Deze korpsen werden echter slechts als infanterie in de zwaartepunten van de verdediging ingezet. Bij TULA verhinderden zij de omvatting van Moskou.

Bij het winteroffensief van 1941-1942 werden sabotage-eenheden afgeworpen. Hierbij werd een parachutistenbataljon ingezet dat op de Duitse terugtochtsroutemeerdere bruggen vernielde.

In februari 1942 werd met circa 10.000 man een luchtlandingsoperatie uitgevoerd, waardoor meerdere Duitse divisies werden gebonden.

In de zomer van 1942 werden de tien luchtlandingskorpsen gereorganiseerd tot Garde infanteriedivisies met de nummering 32 t/m 41; deze divisies werden ingezet bij STALINGRAD.

In december 1942 werden weer tien nieuwe luchtlandingsdivisies opgericht, die als 1 t/m 10 Garde Luchtlandingsdivisie werden benoemd. Deze divisies werden evenwel ook weer uit bittere noodzaak als infanterie ingezet tot het einde van WO II.

GEHEIM

B-3

In de periode april-juli 1943 ontstond een sterke behoefte aan nieuwe luchtlandingseenheden en werden 1 t/m 23 Garde Luchtlandingsbrigade opgericht.

In september 1943 werd de luchtlandingstroepen een zware slag toegebracht. Bij het zomeroffensief dat in juli 1943 van SMOLENSK tot ROSTOV naar de DNJEPR werd ingezet, kregen 1, 3 en 5 Garde Luchtlandingsbrigade opdracht een bruggehoofd west van de DNJEPR te vermeesteren bij KANEV (100 km zuid-oost van KIEV).

Bij de voorbereidingen van 1 Garde Luchtlandingsbrigade werden, vanuit een Duits vliegtuig, de op een vliegveld verzamelde transportvliegtuigen en parachutisten waargenomen. De Duitsers reageerden snel met een bombardement van het vrijwel onbeveiligde vliegveld, waarbij de brigade en de vliegtuigen werden vernietigd. Het afwerpen van 3 en 5 Garde Luchtlandingsbrigade verliep bovendien slecht. Meerdere aanvalsgolven kwamen in de DNJEPR terecht, andere werden boven eigen gebied uitgeworpen. Uiteindelijk kwamen alleen 5 Garde Luchtlandingsbrigade en een deel van 3 Garde Luchtlandingsbrigade in het doelgebied terecht (totale sterkte circa 5500 man). Deze eenheden hadden het ongeluk te worden afgeworpen in de directe nabijheid van 19 Duitse Pantserdivisie die bij KANEV in opmars was.

Ondanks zware verliezen waren de luchtlandingseenheden toch in staat in oktober 1943 de overgang van een infanteriedivisie over de DNJEPR te steunen.

Het resultaat was echter dat, mede door de geleden grote verliezen, een tweede-voor einde 1943- geplande luchtlandingsoperatie met circa 10.000 man niet doorging.

Vervolgens vonden er weer reorganisaties plaats. De Garde Luchtlandingsbrigades werden samengevoegd en omgevormd tot Garde Infanteriedivisies en als zodanig ingezet bij de offensieven in 1944.

In de laatste fase van de strijd tegen de Duitsers werden alleen nog luchtlandingen op kleine schaal uitgevoerd in Roemenië, Bulgarije, Tsjecho-Slowakije en Duitsland.

In het Verre-Oosten, in de strijd tegen Japan vonden in Mantsjoerije echter nog vrij veel luchtlandingen plaats. Door de geringe weerstand werden deze succesvol uitgevoerd. Het gros van de eenheden werd daarbij ingevlogen, o.m. op vliegvelden in Korea, op Sakhalin en de Koerillen.

GEHEIM

Na de oorlog werd zeer veel aandacht besteed aan luchtlandings-eenheden. Tekortkomingen werden verbeterd en men trok lering uit de in het verleden gemaakte fouten. De opleiding werd op grote schaal ter hand genomen. De afwerptechniek en het materieel werden aangepast en aanzienlijk verbeterd. In het militaire denken der Sovjets nemen de luchtlandingstroepen sindsdien een zeer belangrijke plaats in.

3. Toporganisatie

De Sovjet luchtlandingstroepen vormen, binnen de landstrijdkrachten, een apart wapen. Zij zijn rechtstreeks gesubordineerd aan de Minister van Defensie, die het operationeel bevel echter heeft gedelegeerd aan de Commandant Luchtlandingstroepen. In oorlogstijd worden zij doorgaans in steun gegeven aan fronten. De commandant van het wapen beschikt over een Hoofdkwartier Luchtlandingstroepen met daarin de componenten operatiën, opleiding, planning, achterwaartse diensten en politieke zaken.

Onder dit commando ressorteren de acht luchtlandingsdivisies en opleidingscentra; deze zijn echter onder operationeel bevel gesteld van de militaire districten en ontvangen hiervan logistieke en administratieve steun (zie Bijlage A en B).

4. De Luchtlandingsdivisies

De Luchtlandingsdivisie bestaat uit ruim 7000 man. Zij beschikt over een divisiestaf, een artilleriestaf, ondersteuningseenheden en drie parachutistenregimenten.

De organisatie, personeelssterkte en materieel zijn weergegeven in de betreffende organigrammen (zie Bijlage C t/m E).

Hoofdstuk II PERSONEEL EN OPLEIDING

1. Personeel

a. De luchtlandingstroepen moeten worden beschouwd als de elite van de Sovjet landstrijdkrachten. Van het geselecteerde personeel heeft een aanzienlijk deel reeds een elementaire parachutistenopleiding gevolgd, hetzij bij de DOSAAF*, hetzij als lid van een der vele civiele parachutistenclubs.

Dienstplichtigen treden toe op basis van vrijwilligheid. Selectie vindt met grote zorg plaats.

Naast politieke betrouwbaarheid wordt gelet op goede fysieke conditie en intelligentie.

De minimum lengte van parachutisten is 1.75 m.

b. Naar functie kan men het personeel verdelen in:

(1) de "desantniki", de eigenlijke luchtlandingstroepen, die zijn ingedeeld bij de parachutistenregimenten van de luchtlandingsdivisies.

(2) De "diversanty", speciale opgeleide parachutisten, bestemd voor het uitvoeren van speciale opdrachten, lange afstandverkenning en sabotage.

Zij zijn ingedeeld bij de verkenningseenheden van de luchtlandingsdivisie en het parachutistenregiment en bij de lange afstandverkenning- en sabotageeenheden van de generale staf, het front, het leger en de divisie.

2. Tenuen en distinctieven

De gevechtstenu van de luchtlandingseenheden bestaat uit een effen grijs-groen of zandkleurig pak met parachutistenkap (model vliegerkap). De verkenningseenheden beschikken over een camouflagepak (olijfgroen met okergeel). In sommige gevallen wordt de lichtblauwe baret en het blauw-wit gestreepte baadje bij de gevechtstenu gedragen.

V.w.b. tenuen en distinctieven wordt tevens verwezen naar het Handboek militaire uniformen en distinctieven van het Oostblok.

* DOSAAF is een para-militaire organisatie, waar jeugdigen vanaf hun 17e jaar een pre-militaire opleiding ontvangen en onder meer kunnen worden opgeleid tot parachutist.

CONFIDENTIEEL

B-6



SOVJET LUCHTLANDINGSTROEPEN

CONFIDENTIEEL



SOVIET LUCHTLANDINGSTROEPEN

3. Opleiding

- a. De vorming van de soldaat begint met drie maanden basisopleiding, gevolgd door negen maanden voortgezette opleiding. Beide vinden in compagniesverband plaats in de opleidingseenheid van de luchtlandingsdivisie.
- b. De vorming van onderofficieren tot en met de rang van sergeant vindt plaats binnen de parate luchtlandingseenheden. Uit de actief dienende sergeanten worden degenen geselecteerd die worden opgeleid tot sergeant I en sergeant-majoor. Zij dienen een contract voor vijf jaar te tekenen, dat kan worden verlengd. Zij volgen ondermeer cursussen aan officiersopleidingsscholen. Voor hen bestaat de mogelijkheid om, bij gebleken geschiktheid, officier te worden.
- c. Aspirant reserve-officieren dienen tenminste een middelbare schoolopleiding te hebben voltooid en worden geselecteerd uit de dienstplichtigen op grond van leiderseigenschappen, vervulde functie in jeugd- en partijorganisatie of op grond van de universitaire opleiding die zij hebben gevolgd. Zij zijn doorgaans lid geweest van valschermmverenigingen.
- d. Aspirant beroeps-officieren ontvangen een opleiding van twee jaar op de luchtlandingsscholen in POLTAVE (MD KIEV) of TAMBOV (MD MOSKOU). Daarna volgt de benoeming tot officier en moet een praktische diensttijd van circa twee jaar worden vervuld. Vervolgens nemen zij deel aan de twee tot drie jaar durende studie aan de Hogere School voor Luchtlandingstroepen in RYAZAN (MD MOSKOU). Na afloop worden zij dan bevorderd tot kapitein en komen in aanmerking voor bevordering tot majoor. Voor bevordering tot luitenant-kolonel en kolonel is een hogere opleiding aan de Frunze academie (Algemene Hogere Krijgsschool) te MOSKOU een vereiste.
- e. Officieren ingedeeld bij andere wapens en diensten kunnen - vanwege hun hoge graad van specialisme - eveneens worden ingedeeld bij de luchtlandingstroepen.

f. De algemeen militaire vorming

Naast de militair specifieke parachutistenopleiding en oefeningen in alle soorten terrein wordt bijzondere aandacht besteed aan:

(1) Sport

Dagelijks moeten alle militairen deelnemen aan:

- 5 km veldloop,
- 300 m zwemmen,
- ongewapend gevecht,
- hindernisbaan nemen met of zonder wapens,
- springen van hoogten van 3 - 5 meter.

(2) Wapen- en schietopleiding.

(3) Pantserbestrijding.

(ook onder NBC - omstandigheden)

(4) Tactische opleiding bestaande uit:

- opleiding voor alle gevechtsvormen,
- veldversterkingen, mijnen en springstoffen,
- verbindingen.

(5) Motortechniek.

(6) Vreemde talen.

Er wordt onderwijs gegeven o.m. in de Engelse, Duitse en Franse taal. Officieren beheersen naast het Engels tenminste nog een vreemde taal, de overige zijn vertrouwd met één taal.

(7) Politieke vorming.

De politiek-ideologische vorming vormt een belangrijk deel van de opleiding.

g. De parachutisten opleiding

Na de basisopleiding begint men met het springen uit torens, waarna men overgaat tot het springen uit helicopters en transportvliegtuigen.

De eerste drie sprongen vinden plaats uit een transportvliegtuig in de tweede maand van de voortgezette opleiding. Man springt daarbij van een hoogte van 800 m met 10 man snel achter elkaar. De vierde sprong vindt plaats in compagniesverband op 450 meter. Nachtspringen wordt tenminste tenminste driemaal per jaar beoefend. Dit vindt plaats in volledige duisternis, zonder dat de afwerptereinen worden gemarkeerd. Na 10 sprongen wordt men "uitzonderlijk bekwaam parachutist". De parachutist dient dan tevens in staat te zijn vracht- en meervoudige valschermen te vouwen.

Hoofdstuk III MATERIEEL

1. Voornaamste materieel (zie Bijlagen C t/m E)

Tot de voornaamste wapens kunnen worden gerekend de AKM pistoolmitrailleur (al dan niet met inklapbare kolf), de RPK lichte mitrailleur (al dan niet met inklapbare kolf), het sluipschuttersgeweer SVD, de 120 mm mortier, de SPG-9 (73 mm terugstootloze vuurmond), geweergranaten en het AT-3 SAGGER of AT-4 SPISOT draagbaar anti-tank geleid wapen. Voorts zijn de meerdere type van scherfhandgranaten, antitank- en antipersoneelmijnen in gebruik. Tot het voornaamste zware materieel behoren de BRDM (2) de houwitser D-30, de meervoudige raketwerpers BM-21 en RPU-14; voorts de gemechaniseerde vuurmonden ASU-57 (voor zover nog in gebruik), de ASU-85 alsmede het gepantserd amfibisch gevechtsvoertuig BMD. Al dit zware materieel (m.u.v. de ASU-85) kan per parachute worden afgeworpen.

V.w.b. nadere beschrijving van het materieel van de Sovjet luchlandingstroepen wordt verwezen naar het Identificatie Handboek Warschaupakt Materieel Algemeen en de organisatie-overzichten in de bijlagen.

2. Valschermuitrusting

a. Valschermen voor personeel

(1) Algemeen

Op het gebied van de ontwikkeling en fabricage van valschermen is de Sovjet-Unie ver gevorderd.

Men beschikt thans over meerdere standaardtypes.

Bij de ontwikkeling van valschermen is in de Sovjet-Unie in de laatste jaren veel aandacht besteed aan de techniek van het springen met vertraagde opening van zeer grote hoogte.

Het vrije-valsysteem schept de mogelijkheid groepen parachutisten af te werpen van grote hoogte met minder spreiding. Daarnaast wordt geëxperimenteerd met het springen van een hoogte van circa 150 m.

Rondevalschermen zijn thans nog conventioneel van uitvoering. De oppervlakte van een ronde parachute bestaat uit aan elkaar gestikte banen, die een cirkelvormig profiel vormen met een kleine opening in het midden.

In de laatste jaren hebben de Sovjets echter een rond valscherms ontwikkeld, dat evenals rechthoekige valschermen is samengesteld uit rechte banen in plaats van sectorbanen.

In de laatste jaren hebben de Sovjets echter een rond valscherms ontwikkeld, dat evenals rechthoekige valscherms is samengesteld uit rechte banen in plaats van sectorbanen.

(2) Soorten

De belangrijkste in gebruik zijnde Sovjet valscherms:

- D-1 standaard operationeel rugvalscherms (verouderd), wordt alleen nog voor opleiding gebruikt.
- D-1-5 } rugvalscherms (ronde koepel) voor operationeel ge-
- D-1-8 } bruik en opleiding, waarmee met complete gevechts-
uitrusting kan worden gesprongen.
- D-3 gering verschil met D-1-5 en D-1-8.
- Z-1p reserve-valscherms, gewicht 6,2 kg. Verbonden met het harnas van het hoofdvalscherms. Wordt op de borst gedragen.
- PD-41-1 rechthoekige koepel
- PD 47 meest vervaardigde standaard rugvalscherms (ronde koepel) voor operationeel gebruik en opleiding (ook bij NSWP-landen in gebruik).
- PDPS-48 rugvalscherms met regelbare daalsnelheid, speciaal ontwikkeld voor het beoefenen van de techniek van de vertraagde opening. Kan zowel worden gebruikt voor solo- als voor massasprongen van middelbare en grote hoogte. Nagenoeg gelijk aan PD-47, met stabilisator^x voor vertraagde val van circa 30 m per seconde.

b. Vrachtvalscherms

Het voornaamste lichte vrachtvalscherms in de Sovjet-Unie, dat thans in gebruik is, is de PG 125-47. Hiermee kan materieel tot maximaal 140 kg gewicht worden afgeworpen. De minimum afwerphoogte bedraagt 100 m bij een vliegsnelheid van 108 knopen. De PG 125-47 kan worden gecombineerd met andere vrachtvalscherms. Voor het afwerpen van zware uitrusting worden drie soorten valscherms gebruikt. Zij zijn van het afgeplatte, ronde type en gemaakt van capron, een stof, die te vergelijken is met nylon.

^x Stabilisator

hulpvalscherms van kleine afmetingen, dat dient om de val voor de opening van het hoofdvalscherms te stabiliseren.

De eerste heeft een diameter van 19 m en een koepeldiepte van 8 m. De ophanglijnen zijn 27 m lang. Het vermogen wordt geschat op bijna 1000 kg. Twee van deze valschermen zijn voldoende voor het afwerpen van de GAZ-69.

Een tweede type heeft een diameter van 32m. Het doek is voorzien van sleuven, waarschijnlijk om de schok bij opening van het valscherms te verminderen. Voorzien van 4 valschermen van dit type, kan een lading van circa 7 ton worden afgeworpen. Het laatste type heeft een doorsnede van 12 m, de koepel vertoont twee rijen openingen rondom, mogelijk ter stabilisatie. Dit valscherms wordt gebruikt voor het afwerpen van de ASU-57 (twee valscherms) en de GAZ-69 (één valscherms). In beide gevallen worden rem (retro)-raketten gebruikt.

3. Container en Laadplatforms

a. Algemeen

In de laatste jaren valt bij de Sovjets een toenemende belangstelling te constateren voor een beter systeem voor het afwerpen van licht materieel en uitrusting.

b. Lichte afwerpuitrusting

Licht materieel, uitrusting en voorraden worden afgeworpen in containers, die zijn vervaardigd van canvas of staal (grotere modellen).

(1) Lichte containers

Er is een aantal lichte containers ontwikkeld, die weliswaar een beperkte inhoud hebben, maar goedkoop en duurzaam zijn. De meest voorkomende zijn GK-20 en GK-30, beide vervaardigd uit canvas. Deze containers worden door een parachutist, bij zijn sprong meegenomen en zijn door een 15 m lange lijn aan het harnas verbonden.

(a) De GK-20 is bestemd voor 20 kg pionieruitrusting

(b) De GK-30 wordt gebruikt voor verbindingsmiddelen, een rubberboot, of individuele uitrusting tot een maximum van 30 kg.

(2) Zware containers

De meest bekende modellen zijn:

De PDMM-47 vervaardigd uit staal, kan een nuttige last van 100 kg bevatten en is voorzien van een signaalinstallatie met een werkingduur van 8 tot 10 uur.

De PDSJ-1 heeft de vorm van een oliedrum en is vervaardigd uit staal. Deze heeft een nuttige last van 200 kg en is bestemd voor het afwerpen van benzine, dieselolie enz.

(3) Vrije val containers

De Sovjets vertonen grote belangstelling voor het afwerpen van materieel zonder valscherms. Speciaal hiervoor geconstrueerde containers worden in toenemende mate gebruikt voor het afwerpen van geneesmiddelen, reservedelen, munitie, voeding, enz. Deze kunnen worden afgeworpen van een hoogte van 50-100 m.

Er zijn voorts met capron versterkte rubber containers in gebruik voor het afwerpen van brandstof.

(4) Aanduidingen op containers

Op alle containers zijn inhoudsaanduidingen aangebracht. Voor een overzicht wordt verwezen naar Bijlage P.

c. Laadplatforms

Voertuigen, vuurmonden en ander zwaar materieel worden afgeworpen op laadplatforms. Deze zijn rechthoekig van vorm en voorzien van een ophangstelsel. Zij zijn vervaardigd uit metaal en bestaan uit een laadvloer, die is bevestigd op een metalen raam.

De laadplatforms zijn voorzien van wielen, die na het inladen worden verwijderd. Ze worden aangeduid met de letters PP (Parashutnaya Platforma) met daarachter drie cijfers, die het model aangeven.

Vervolgens is een aantal cijfers opgenomen die het draagvermogen in kg aangeven zoals b.v. PP-127-3500.

Daarnaast komt voor de aanduiding PRS: een compleet afwerpsysteem, bestaande uit valscherms, laadplatform en remraketsysteem (6-12 retro-raketten). Zwaar materieel kan worden afgeworpen uit de AN-12 (CUB), AN-22 (COCK) en de IL-76 (CANDID).

Hoewel de BMD zonder laadplatform kan worden afgeworpen, wordt dit vanwege de mogelijkheid van schade uitsluitend toegepast indien snelle inzet noodzakelijk is.

De ASU-85 wordt nimmer afgeworpen, maar ingevlogen.

Hoofdstuk IV LUCHTLANDINGEN

1. Taken

Aan luchtlandingseenheden kunnen afhankelijk van de aard van de luchtlandingsoperaties de volgende taken worden opgedragen:

- a. Steun aan landstrijdkrachten om het momentum in het offensief te handhaven, door het vermeesteren en bezet houden van tactisch belangrijke gebieden op de as van de hoofdaanval.
- b. Het opsporen en vernietigen van nucleaire inzetmiddelen, opslagplaatsen van kernwapens, commandoposten en verbindings/logistieke centra.
- c. Het bezetten van gebieden diep in het vijandelijke achterland, met het doel nieuwe offensieve operaties te initiëren.
- d. Het binden van vijandelijke reserves en terugtrekkende eenheden.
- e. Het uitvoeren van verkennings-, misleidings- en sabotage opdrachten.
- f. Het vermeesteren van vliegvelden voor het invliegen van landstrijdkrachten en/of gebruik door eigen luchtstrijdkrachten.
- g. Het ondersteunen van guerilla en andere subversieve activiteiten.
- h. Het vermeesteren en bezetten van eilanden en kustgebieden als steun bij amfibische operaties.
- i. Het snel uitbuiten van het succes van de inzet van nucleaire en chemische middelen, door het innemen van opstellingen in de aldus geslagen bressen.

2. Soorten luchtlandingen (zie Bijlagen F en G)

Afhankelijk van het doel en het niveau dat de opdracht geeft, onderscheiden de Sovjets de volgende luchtlandingen:

a. Strategische-

Het gebruik van luchtlandingstroepen in een interventie rol

(overzee) gedurende crisissituaties dan wel in oorlogstijd tegen strategische doelen, buiten de invloedssfeer van de operaties van de eigen landstrijdkrachten.

Doel van deze luchtlandingen kan zijn het vormen van een nieuw front in een oorlogstheater, het beletten van aanvoer van strategische versterkingen en het breken van de wil om een oorlog voort te zetten.

Aanvalsdoelen kunnen onder meer zijn grote vliegvelden, zeehavens, zeestraten, nationale hoofdsteden en industriegebieden.

Strategische luchtlandingen vinden plaats in opdracht van het Opperbevel of de commandant van een theater. De minimum sterkte van de luchtlandingseenheid is een divisie.

De diepte tot waarop deze landingen worden uitgevoerd is circa 1500 km of meer, afhankelijk van afstandsbereik, transportvliegtuigen en landingsmogelijkheden in bevriende landen. Een constant jager-escorte dient te zijn gewaarborgd.

Noodzakelijke versterkingen en herbevoorrading kunnen alleen door de lucht of over zee plaatsvinden, hiervoor is met name lucht-overzicht noodzakelijk.

Strategische luchtlandingen zijn niet afhankelijk van een link-up met de landstrijdkrachten.

b. Operationele-

Deze luchtlandingen dienen om de aanval van de hoofdaanvalsassen te steunen en het momentum in het offensief te handhaven. Zij worden dan uitgevoerd in samenhang met de operaties van de landstrijdkrachten.

Opdrachten kunnen zijn het vermeesteren van tactisch belangrijke gebieden, het binden van reserves, het beschermen van een flank bij een diepe penetratie of het uitbuiten van het succes van een nucleaire of chemische aanval. Betreffende luchtlandingen kunnen ook plaatsvinden in het kader van amfibische operaties.

Operationele luchtlandingen vinden plaats in opdracht van een front- of legercommandant. De sterkte van de luchtlandingseenheid is een regiment (doorgaans versterkt) tot maximaal een divisie.

De landingen worden uitgevoerd tot een maximale diepte van 300 km.

De afstand is gerelateerd aan de noodzakelijke link-up met de landstrijdkrachten die binnen 72 uur moet zijn gerealiseerd.

c. Tactische-

Tactische luchtlandingen dienen voor directe steun aan de aanval van een leger of divisie op of nabij de hoofdaanvalsas. Opdrachten kunnen zijn het vermeesteren van tactisch belangrijke gebieden, overgangsplaatzen aan waterhindernissen, bruggen, wegenknooppunten, het binden van reserves en terugvallende eenheden, aanvallen op nucleaire inzetmiddelen, commando-posten, verbindingscentra en het uitbuiten van succes van een nucleaire of chemische aanval.

Tactische luchtlandingen vinden plaats in opdracht van een leger- of divisiecommandant, de sterkte van de luchtlandings-eenheid is een bataljon (doorgaans versterkt) tot een regiment. De maximale diepte van deze landingen is voor luchtlandings-eenheden 200 km en voor heli- ingevlogen eenheden 50 km.

De tijdsduur waarbinnen een link-up met de landstrijdkrachten moet zijn tot stand gebracht bedraagt voor bedoelde landingen resp. 48 en 24 uur.

d. Speciale-

Speciale luchtlandingen dienen om de operaties van een divisie of hogere eenheid in de diepte te steunen in de vorm van verkenningen, overvallen, sabotage en storende acties of het aldaar steunen van subversieve groeperingen. Specifieke taken worden vermeld in deel E van dit supintrep.

Speciale luchtlandingen vinden plaats in opdracht van het Opperbevel en lagere niveaus t/m divisie.

De sterkte van de eenheid is een compagnie of minder en de diepte tot waarop betreffende landingen kunnen worden uitgevoerd is circa 1200 km voor een front, circa 300 km voor een leger en circa 100 km voor een divisie.

Speciale luchtlandingen zijn niet afhankelijk van een link-up met de overige landstrijdkrachten.

3. Beginnelsen

Volgens de doctrine staan bij een luchtlanding de factoren geheimhouding, verrassing, plaatselijk luchtoverwicht, vuursteun en logistieke ondersteuning centraal. Speciale luchtlandingen zijn m.u.v. geheimhouding en verrassing niet afhankelijk van bovengenoemde factoren.

a. Verrassing

Wordt bereikt door:

- (1) Snelheid - Dit wordt van groot belang geacht bij zowel de voorbereidingen in het verzamelgebied als in de uitvoering van de opdracht. Zo worden intervallen tussen de echelons tot een minimum beperkt en wordt op of zo dicht mogelijk bij het aanvalsdoel geland.
- (2) Misleiding - Alle mogelijke maatregelen zullen worden genomen om de vijand te misleiden vooral m.b.t. de locatie van het luchtlandingsgebied en de aanvliegeroute.
- (3) Versluiting - Voorbereidingen in het verzamelgebied worden versluitend door camouflaged, radiostilte, spreiding en nachtelijke verplaatsingen. Het concentreren van de transportvliegtuigen verloopt zo gedekt mogelijk.
- (4) Geheimhouding - Planning van luchtlandingsoperaties wordt onder strikte geheimhouding doorgevoerd. Personeel wordt ieder contact met andere eenheden of de lokale bevolking verboden en de verspreiding van bevelen vindt op een zeer beperkte schaal plaats.
- (5) Tijdstip van een luchtlanding - M.b.t. het tijdstip waarop luchtlandingen zullen plaatsvinden, is geen vast beginsel te onderkennen in de Sovjet Militaire literatuur. Enerzijds wijst men op de voordelen van een nachtoperatie, vooral door de verminderde effectiviteit van de vijandelijke luchtverdediging, en de mogelijkheden om gedekt door de duisternis, verrassend tot actie over te gaan.

Anderzijds onderkent men de negatieve invloed van duisternis, omdat het verzamelen van de eenheden meer tijd vergt en er zich moeilijkheden voordoen bij het oriënteren en de coördinatie gedurende het gevecht. Operationele en tactische luchtlandingen zullen, naar wordt aangenomen, doorgaans bij dagaanbreken plaatsvinden, mogelijk ingeleid door acties van verkenningseenheden, welke reeds gedurende de nacht worden uitgevoerd. Speciale luchtlandingen zullen hoofdzakelijk bij nacht plaats vinden.

b. Plaatselijk luchtoverzicht

Luchtoverzicht boven het verzamelgebied, de aanvliegroutes en het doelgebied, worden essentieel geacht voor de succesvolle uitvoering van een luchtlandingsoperatie. Hiervoor zijn de tactische luchtstrijdkrachten verantwoordelijk, zij leveren tevens de jager-escortes voor de luchttransportvloten.

c. Vuursteun

Een gecoördineerde ononderbroken vuursteun dient gedurende alle fasen van de luchtlandingsoperatie te zijn gewaarborgd. Vuursteun is vereist in het verzamelgebied, langs de aanvliegroute en in het doelgebied. Afhankelijk van de opdracht kunnen alle soorten vuursteunmiddelen worden gebruikt met inbegrip van die der strategische raketstrijdkrachten, strategische- en tactische luchtstrijdkrachten en in voorkomend geval ook zeestrijdkrachten.

d. Logistieke steun

De tijdige levering van voorraden aan een luchtlandingseenheid in het verzamelgebied en het luchtlandingshoofd dient te zijn gewaarborgd. De logistieke steun voor luchtlandingseenheden wordt afhankelijk van het niveau dat opdracht geeft tot inzet, verzorgd door het front of het leger.

HOOFDSTUK V DE LUCHTLANDINGSOPERATIE

1. Algemeen

Opdrachten tot luchtlandingsoperaties worden gegeven door front- of legercommandanten. Een uitzondering vormen strategische operaties, deze vinden plaats na autorisatie van de Minister van Defensie en worden geleid door het Opperbevel of de commandant van een theater. Zij worden in het hierna volgende niet behandeld. De principes van uitvoering komen echter grotendeels overeen met de operationele inzet, waarop het gestelde in dit hoofdstuk is gericht.

Wordt een (deel van een) luchtlandingsdivisie ingezet, dan is de betrokken divisiecommandant verantwoordelijk voor de gedetailleerde planning van de gehele operatie (voor een sub-eenheid t/m de landing).

De eenheid van de Militaire Transport Luchtmacht (VTA), die met het transport is belast wordt daarbij nauw betrokken. Is bij de operatie een regiment of minder betrokken, dan blijft de divisiecommandant ook verantwoordelijk voor alle steun tijdens de operatie.

De front c.q. legercommandant bepaalt bij de planning van een luchtlandingsoperatie:

- a. Waar, wanneer en hoe luchtlandingseenheden en transportvliegtuigen verzamelen.
- b. Opdrachten en aanvalsdoelen in het doelgebied, tijdschema en volgorde van inzet van eenheden. Daarenboven is hij verantwoordelijk voor het verstrekken van inlichtingen over de vijand.
- c. Te volgen verbindingsprocedures.
- d. Sterkte en samenstelling van de transportmiddelen VTA, benodigd voor de operatie.
- e. Organisatie van de luchtverdediging in het verzamelgebied van de vliegtuigen, langs de aanvliegeroute(s), tijdens de landing en gedurende de operatie.
- f. Vuursteun in de vorm van artillerie, tactische luchtstrijdkrachten en/of nucleaire en chemische aanvallen.
- g. Logistieke steun.

2. Planning

a. Verantwoordelijkheden van de C-luchtlandingseenheid.

Na ontvangst van zijn opdracht van front- of leger commandant maakt hij, gebruikmakend van alle beschikbare inlichtingen, luchtfoto's en kaarten, een beoordeling van de toestand. Speciale aandacht krijgt hierbij de aanwezigheid van vijandelijke tankeenheden, de vijandelijke luchtverdediging, hindernissen tegen luchtlandingen, het terrein in het algemeen, de plaatselijke n- en c toestand en meteo-gegevens.

Hij stelt vast welke doelen in het kader van zijn opdracht in het doelgebied moeten worden vernietigd dan wel bezet. Tevens wordt nagegaan welke de taken zullen zijn van de bij de operatie betrokken landstrijdkrachten (link-up) en van de toegewezen middelen van de VTA.

Er ontstaat nu een voorlopig plan, omvattend:

- doelen in volgorde van belangrijkheid;
- groepering van eenheden;
- opdrachten aan eenheden;
- coördinerende maatregelen;
- logistiek steunplan.

b. Verantwoordelijkheden van de C-VTA

De C-VTA is verantwoordelijk voor de tijdige aankomst der transportvliegtuigen boven het luchtlandingsgebied en het afwerpen/landen van de luchtlandingseenheden. Voorts is hij verantwoordelijk voor de beveiliging der toestellen in het verzamelgebied, het laden, het transport van bevoorradingsgoederen naar het doelgebied en de afvoer van gewonden.

Personeel van overige steunende luchtmachteenheden staat onder zijn bevel.

De C-VTA zendt liaisonofficieren naar front- of legercommandant en de commandant van de luchtlandingseenheid, voor de regeling van het luchttransport.

Om planning en uitvoering van een operatie zo goed mogelijk te doen verlopen worden coördinatiegroepen gevormd, bestaande uit personeel van de deelnemende VTA-eenheid, van de luchtlandingseenheid en van de tactische luchstrijdkrachten.

Deze groepen werken nauw samen met de secties luchtsteun van front/leger en de divisie, welke bij de link-up betrokken is. De coördinatiegroepen moeten beschikken over alle inlichtingen over het doelgebied. Zij worden, samen met genieploegen, bij de eerste golf ingedeeld en leiden de landing van de volgende golven en echelons, alsook de nabijsteun. Zij bereiden indien nodig ook de landingsstrips voor.

c. Het bevel

Op basis van het voorlopige plan van de commandant van de luchtlandingseenheid wordt het bevel opgemaakt. Op divisieniveau geschiedt dit in geschreven vorm. Als de beschikbare tijd dit toelaat wordt ook het regimentsbevel uitgeschreven; het bataljonsbevel wordt mondeling uitgegeven.

Het bevel vermeldt:

- (1) Toestand vijand (verkort), vijandelijke mogelijkheden en locaties van vijandelijke reserves.
- (2) Opdracht, plan van de commandant en de aanvalsdoelen.
- (3) Optreden neveneenheden met vermelding van aanvalsassen en vakgrenzen.
- (4) Taken der eenheden, hun afwerp- en/of landingsterreinen.
- (5) Vuursteun van artillerie en tactische luchtstrijdkrachten.
- (6) Tijdschema voor de voorbereiding.
- (7) Coördinerende maatregelen, tijden en plaatsen van controleposten, alsook de link-up (verbindingen en herkenningstekens).

Opdrachten worden op de kaart en in de zandbak toegelicht.

Het personeel wordt ingelicht over de kenmerken van het terrein, herkenningspunten in het landingsterrein, vijandelijke opstellingen, opdracht, afgesproken velddiensttekens en de uitvoering van het gevecht. De opdracht wordt per eenheid verdeeld in een reeks taken, die in volgorde moeten worden uitgevoerd. De onmiddellijke opdracht is doorgaans het vernietigen van de vijand in en nabij het luchtlandingsgebied en het vermeesteren van de aanvalsdoelen. De volgende opdracht is de verdediging van het vermeesterde terrein. Het is mogelijk, dat als bijkomende opdracht wordt gegeven een aanval uit te voeren in coördinatie met een aanval van landstrijdkrachten of zeelandingstroepen om de link-up tot stand te brengen.

d. Het verplaatsingsplan

Nadruk wordt gelegd op de noodzakelijke coördinatie van manoeuvre- en de steunende eenheden. Voor een vlot verloop der operaties worden nauwkeurige plannen uitgewerkt.

De commandant van de VTA- eenheid, die de luchtlandingsoperatie steunt, maakt het verplaatsingsplan voor de luchtlandingsoperatie. De volgende factoren spelen daarbij een rol: de aard van het terrein, locatie vijand, vijandelijke luchtverdediging, ligging van afwerp- en landingsterreinen, weersomstandigheden en afwerphoogte.

Het verplaatsingsplan wordt ter goedkeuring voorgelegd aan de commandant van de luchtlandingsdivisie en de VTA- eenheid en door de front- of legercommandant bekrachtigd.

Het verplaatsingsplan omvat:

- samenstelling van de echelons en aantal golven van per parachute geland en ingevlogen personeel en uitrusting;
- toewijzing van vliegvelden van vertrek aan luchtlandingseenheden;
- afwerp- en landingsterreinen voor de deelnemende eenheden alsmede alternatieve terreinen;
- vertrekschema, afwerphoogte, tijdschema van afwerpen en landen voor elk terrein en de vaststelling van de grenzen daarvan;
- schema voor VTA-eenheden met aantal en type voor elk vliegveld;
- reservetoestellen; aanwijzing van noodvliegvelden.

e. Vuursteun

(1) Planning en leiding van de vuursteun bij een luchtlandingsoperatie worden gecentraliseerd op front- en legerniveau. Deze centralisatie is niet van toepassing op de organieke en onder bevel gestelde vuursteunmiddelen van de luchtlandingseenheid.

Het gaat hier vooral om de inzet van de artillerie van front en leger en de vuursteunmiddelen van gemechaniseerde infanterie- en tankdivisies die de operatie kunnen steunen. De centralisatie heeft ten doel een zo groot mogelijke vuurconcentratie te bereiken en een optimale flexibiliteit in het gebruik van vuursteuneenheden.

- (2) Het algemene vuurplan is een verantwoordelijkheid van de front-c.q. legercommandant, het omvat de vuursteun in het verzamelgebied, gedurende de verplaatsing en voor en tijdens de landing.
- Na de landing is de commandant van het leger in wiens gebied van verantwoordelijkheid de landing plaatsvindt verantwoordelijk voor de uitvoering van de vuursteun. Vuursteunmiddelen kunnen door het front aan het leger worden toegewezen, waaronder tactische luchtstrijdkrachten.
- (3) Een belangrijke plaats nemen in dit geheel de hoofden van de rakettroepen en artillerie van resp. front en leger in.
- Hun staven werken de vuursteunopdrachten van de front- en legercommandant uit voor de tactische luchtstrijdkrachten, de raket- en veldartillerieeenheden van het front, het leger en de betrokken divisies.
- (4) De planning en vuurleiding binnen de luchtlandingseenheid vormen een aanvulling op die van front en leger en zijn afgestemd op de directe behoeften aan vuursteun voor de aanval en verdediging van de eigen eenheid tot dat de link-up voltooid is.
- (5) Het gecentraliseerde vuurplan vermeldt de toewijzing van alle extra vuursteunmiddelen (waaronder tactische luchtstrijdkrachten) en het tijdstip van inzet van deze wapens in de vliegroutes en het doelgebied. Het geeft aan het tijdstip van aanvang en de duur van de artillerievuren, en de stellingebieden der raket- en artillerieeenheden. Voorts worden gegeven vervoersinstructies, instructies voor opslag en bewaking van munitie als ook verbindingsaanwijzingen m.b.t. de vuursteun.
- (6) Onder nucleaire en/of chemische omstandigheden staat een optimale flexibiliteit in het gebruik van kernwapeninzetmiddelen centraal. Planning en leiding van de nucleaire- en chemische vuursteun worden gecentraliseerd op front- en legerniveau.
- Het gecentraliseerde vuurplan vermeldt in voorkomend geval het aantal nucleaire en/of chemische wapens, dat

aan de tactische luchtstrijdkrachten en de raketeenheden is toegewezen, alsook het tijdstip van inzet van deze wapens op de aanvliegroute (s) en in het doelgebied.

f. Logistieke steun

(1) De logistieke steun voor de luchtlandingseenheden wordt verzorgd door de staf van front en leger. Het regiment en de divisie hebben voor 3 dagen voorraad bij zich. Tijdens de uitvoering van de operaties geschiedt de herbevoorrading vanuit speciaal daarvoor ingerichte depots in de nabijheid van de steunende vliegvelden.

Bij de herbevoorrading van luchtlandingseenheden door de lucht, worden de voorbereidingen, zoals het aanwijzen van de plaatsen waar de bevoorrading zal plaats hebben, getroffen door het hoofd voor de achterwaartse diensten van de betreffende luchtlandingsdivisie. Hij is verantwoordelijk voor de aanvoer en de beveiliging van de voorraden alsook voor de coördinatie met de VTA m.b.t. de tijdige aflevering aan de eenheden.

(2) De bevoorradingnormen worden door front- of legercommandant vastgesteld. Economisch gebruik van voorraden wordt benadrukt.

Inzet van buitgemaakt materieel is één van de uitgangspunten.

(3) Klasse V

Munitietoewijzing heeft plaats op grond van "boyevoy komplekt" maatstaven d.w.z. overeenkomstig het NAVO-begrip standaarddagvoorraden.

Hieronder wordt verstaan het toegewezen aantal schoten per dag/ per wapen, dit aantal wordt vermenigvuldigd met een aan bepaalde gevechtsvormen toegekende vermenigvuldigingsfactor.

(4) Klasse III

De benzine, olie en smeermiddelenbehoefte wordt berekend op basis van driekwart volle tank (reserve-tank inbegrepen) per geland voertuig. Voor ieder voertuig wordt een zelfde hoeveelheid benzine in bulk meegevoerd door het tweede echelon.

- (5) Indien terrein of tactische omstandigheden dit toelaten, prefereren de Sovjets het invliegen van uitrusting en voorraden boven afwerpen, daar dit minder tijd, inspanning en laadruimte kost. Er worden bovendien minder verliezen geleden en een bijkomend voordeel is dat met de retourvluchten gewonden, krijgsgevangenen en belangrijke buit kunnen worden afgevoerd.
- Indien voorraden worden afgeworpen, wordt de luchtlandings-eenheid geïnformeerd, over de plaats, de omvang en het tijdstip van de dropping.
- Bij nachten beperkt zicht worden de vliegtuigen met radio- of radarbakens naar het afwerpterrein geleid.

3. Verkenning

Ook bij luchtlandingsoperaties staat bij de voorbereiding de verkenning centraal.

Luchtverkenningen en lange afstand verkenningseenheden worden door front of leger ingezet. Bijzonder belangrijke punten daarbij zijn:

Inlichtingen over vijandelijke reserves, terrein, weer en burgerbevolking.

a. Vijand: sterkte, samenstelling, locatie van eenheden, in het bijzonder raket- en pantsereenheden.

Bijzondere aandacht krijgt de opsporing van de vijandelijke luchtverdedigingsmiddelen in het luchtlandingsgebied en langs de aanvliegroute(s).

b. Terrein: aard van het terrein, toestand van wegen, aanwezigheid van vliegvelden en landingsstroken in het luchtlandingsgebied, alsook aanwezigheid en aard van hindernissen en mogelijk nbc besmetting.

c. Weer: het heersende en het te verwachten weer in het doelgebied. Vlak voor het inzetten van de operatie ontvangt de luchtlandingseenheid de laatste weergegevens.

d. Burgerbevolking: politieke gezindheid, gegevens over waterbevoorrading, voedselvoorraden, benzineopslag en transportmogelijkheden.

Luchtfoto's van het doelgebied- zowel verticaal als oblique- worden, tot op compagniesniveau, ter beschikking gesteld. Voor het opsporen van lua- en g/l raketeenheden beschikt men over

electronische uitrusting. De door verkenning verkregen gegevens worden verwerkt bij front en legerstaf en vervolgens doorgezonden aan de luchtlandingseenheid.

4. Voorbereidingen.

a. Het verzamelgebied

Voor het voorbereiden van de eenheden en het concentreren van de transportvliegtuigen wordt een verzamelgebied aangewezen. Dit gebied omvat vliegvelden, concentratiegebieden en afwachtingsgebieden voor de eenheden. In de verzamelgebieden worden de laatste controles en eventuele hergroeperingen uitgevoerd.

In dit gebied wordt geniesteun gegeven voor het ingraven van personeel en materieel en voor eventuele aanleg van wegen.

Elke eenheid is verantwoordelijk voor de eigen beveiliging in het gebied. Hierbij staat geheimhouding centraal.

Plannen en bevelen zijn geheim en worden nimmer volledig in één vliegtuig vervoerd. Zij worden op beperkte schaal verspreid op "need to know" basis. Concentratie van personeel en materieel geschiedt bij nacht.

Andere eenheden in het gebied worden niet geïnformeerd.

Absolute radiostilte wordt in acht genomen. Opdrachten aan kader en manschappen worden eerst vlak voor het vertrek uitgegeven. Er worden speciale maatregelen ter misleiding getroffen.

b. Verbindingen

- (1) Aangezien in het verzamelgebied geen gebruik mag worden gemaakt van radioverbindingen, worden door de zorg van front c.q. leger lijnverbindingen tot stand gebracht tussen de luchtlandingseenheid, het hogere echelon en steunende eenheden, waaronder de VTA. Slechts met toestemming van het front/leger mag in bijzondere gevallen radiocontact worden opgenomen. De verbinding tussen de luchtlandingsdivisiestaf en de sub-eenheden is een divisie-verantwoordelijkheid. Deze wordt onderhouden met lijnverbindingen, liasonofficieren en ordonnansen. Het front c.q. leger kan ook helicopters toewijzen.

In het verzamelgebied en op vliegvelden wordt overigens ook door de luchtlandingseenheden gebruik gemaakt van verbindingscentra en ordonnansdiensten van de VTA.



(2) In het doelgebied is de radio het voornaamste verbindingsmiddel. Front en leger onderhouden verbinding met de luchtlandingseenheid. De luchtlandingsdivisie blijft verantwoordelijk voor verbinding met de regimenten, bataljons en zelfstandige compagnieën. Het regiment voor die met de bataljons, compagnieën en zelfstandig opererende pelotons. Een zelfstandig opererend luchtlandingsregiment staat direct in verbinding met front en leger. Tegelijk met de eersteluchtlandingseenheid landen officieren van de tactische luchtstrijdkrachten en VTA om ten behoeve van de luchtsteun de radioverbinding met eigen eenheden te onderhouden.

Voor de artillerie geldt dezelfde procedure.

Indien de operatie gesteund wordt door marine-eenheden bevinden zich marine-officieren bij de eenheden.

Binnen de luchtlandingseenheid wordt voorts gebruik gemaakt van motorordonnansen. Verzending van berichten geschiedt door de lagere eenheden van de luchtlandingseenheid in klare taal voor wat betreft bevelen, vij- en nbc-meldingen en luchtalarm. Eenheden, namen van commandanten en locaties worden echter altijd gecodeerd. Alle berichten van luchtlandingseenheid naar hogere staven en steunende eenheden zijn altijd gecodeerd.

c. Verkeer

Door de staf van de luchtlandingseenheid wordt een z.g. "Dienst van de commandant" gevormd, een soort militaire politie. De bevoegdheden van dit detachement worden nauwkeurig vastgelegd voor de operatie en znodig naderhand aan de omstandigheden aangepast.

De taken van de dienst zijn:

- ordehandhaving tijdens concentratie en verplaatsing van de troepen in het verzamelgebied,
- verkeersregeling,
- controle van camouflagemaatregelen,
- controle burgerbevolking.

Zodra de luchtlandingseenheden het vliegveld bereiken staan zij onder bevel van de VTA-commandant. Op hun bevel wordt met het inladen/instijgen begonnen onder toezicht van de vliegtuigcommandanten.

De luchtlandingstroepen blijven onder hun bevel tot zij de vliegtuigen verlaten boven of in het operatiegebied.

d. Beveiliging van het verzamelgebied

Zodra in het verzamelgebied de luchtlandingseenheid en de transportvliegtuigen aanwezig zijn, is de vuursteun gecoördineerd en verzekerd.

Bestrijding van vijandelijke raketsystemen ter bescherming van de troepen in het verzamelgebied wordt als een deel beschouwd van de algemene inspanning van het front om het vijandelijk vuur te neutraliseren.

Als belangrijkste factor van de vuursteun geldt evenwel de luchtverdediging (PVO). Zowel de luchtmacht als SAM-eenheden behorend tot de "PVO Strany", worden ingezet bij de beveiliging van het verzamelgebied, indien dit binnen de grenzen van de WP-staten ligt. Aan de beveiliging van het verzamelgebied nemen ook deel de luchtverdedigingsmiddelen van de luchtlandingseenheid. Daarbuiten is de luchtbeveiliging een verantwoordelijkheid van de luchtverdedigingseenheden van het front. De luchtverdediging van de luchtlandingseenheid staakt eerst zijn activiteit, wanneer de luchtlandingseenheid zijn verplaatsing naar het vliegveld begint.

5. Uitvoering van de luchtlandingsoperatie

a. Echelonering

Er worden drie echelons onderscheiden: eerste of aanvalsechelon, tweede of vervolgechelon en derde of achterechelon.

- (1) Het aanvalsechelon kan worden verdeeld in een geparacchuteerde groep en een ingevlogen groep, die elk, afhankelijk van de opdracht, aantal en type der beschikbare transporttoestellen en de beschikbare landingsterreinen, uit verschillende golven kan bestaan. Normaliter bestaat het eerste echelon uit parachutisten-eenheden, versterkt door BMD's, antitank- en luchtverdedigingsmiddelen, alsook genie-eenheden. Dit echelon heeft onder meer als taak het luchtlandingsgebied te beveiligen. Bij de ingevlogen groep bevindt zich de overige zware uitrusting, zoals ASU-85. Bij het aanvalsechelon bevindt zich ook het voordetachment (doorgaans uitgerust met BMD's), belast met het - zo mogelijk bij verrassing - nemen van het aanvalsdoel.
- (2) Het tweede echelon, waarin zich de overige steunende eenheden en voorraden bevinden, komt één tot twee uur na het aanvalsechelon.
- (3) In het achterechelon bevindt zich de niet direct benodigde uitrusting zoals b.v. de veldkeukens. Doorgaans verplaatst dit echelon zich over de grond achter de landstrijdkrachten. Bij strategische luchtlandingen worden alle drie echelons ingezet. Tactische en speciale luchtlandingen worden uitsluitend met een aanvalsechelon uitgevoerd.

b. Bevelvoering

Tijdens de verplaatsing, bevinden zich de commandant en de chef-staf in verschillende vliegtuigen, ieder met een deel van de staf en verbindingsmiddelen, om het overleven van tenminste één commandostaf-element te verzekeren.

In het doelgebied wordt op regiments- en bataljons niveau slechts één commandopost ingericht. Om de commandant de opmars beter te kunnen laten leiden wordt soms een vooruitgeschoven commandopost ingericht. Bevelen worden na de landing mondeling per radio gegeven of door liasonofficieren overgebracht. Controlepunten en faselijnen worden zodanig gekozen, dat deze de leiding van het gevecht vereenvoudigen.

Commandant en staf landen met de commandant van de artillerie in

de eerste golf. Landing van volgende golven vindt plaats onder leiding van plaatsvervangend commandant met assistentie van een aantal stafofficieren, die toezien op het verzamelen en verplaatsen der eenheden naar hun actiegebied.

c. Vuursteun in het doelgebied en gedurende het transport

(1) Algemeen

Het basisprincipe voor de vuursteun aan de luchtlandingseenheden in het doelgebied, is het luchtlandingsgebied, de aanvalsdoelen en de daaraan grenzende gebieden met alle beschikbare middelen vóór de landing aan te vallen, teneinde de vijand te neutraliseren.

Grote aandacht wordt besteed aan de beveiliging van de luchtlandingseenheden tijdens het vervoer door de lucht. Bij de uitvoering van luchtlandingen in de initiële fase van een oorlog wordt de planning zo opgezet, dat maximaal profijt wordt getrokken uit het algemene vuurplan.

(2) Voorbereidende beschietingen

Voorzover de afstand dit toelaat wordt hieraan deelgenomen door alle vuursteunmiddelen van het front (de tactische luchtstrijdkrachten inbegrepen), het leger en de voordivisies.

De voorbereidende beschieting vangt aan 30 tot 45 minuten voor de landing.

Primaire doelen zijn vijandelijke luchtverdedigingsystemen en kernwapeninzetmiddelen. Daarnaast worden vuren afgegeven op pantsereenheden en reserves, welke een directe bedreiging vormen voor de luchtlandingseenheden.

(3) Beveiliging van de aanvliegroute

Men streeft er naar, alle vijandelijke luchtafweermiddelen op de vliegroute en aan weerszijdedaarvan te neutraliseren. Voor en tijdens het vervoer worden alle voor dit doel geëigende middelen daarvoor ingezet. De tactische luchtstrijdkrachten, raketten en artillerie worden ingezet tegen de vijandelijke grond-luchtraketten, luchtdoelartillerie, vliegvelden en radar-stations, die een bedreiging kunnen vormen.

Tijdens de vlucht wordt in de lucht bescherming gegeven door jachtbommenwerpers en jagers, om onderweg alsnog

onderkende vijandelijke luchtverdedigingsmiddelen (luchtstrijdkrachten en luchtdoelartillerie) uit te schakelen. Tevens wordt bescherming geboden door vliegtuigen, voorzien van ECM apparatuur voor het storen van de vijandelijke radar. Hiervoor heeft de VTA een gespecialiseerd regiment van circa 40 CUBS ter beschikking.

De vuursteun is gedurende deze fase gekoppeld aan een nauwkeurig gecoördineerde timing van het vervoer door de lucht.

Algemeen wordt aangenomen dat de vernietiging van de vijandelijke luchtverdedigingsmiddelen plaats heeft 15 à 20 minuten voordat de eerste toestellen van de VTA het vijandelijke gebied bereiken.

d. Geniesteun in het doelgebied

Overeenkomstig de Sovjet doctrine kunnen afhankelijk van de opdracht aan luchtlandingseenheden, eenheden van het hoger echelon in steun worden gegeven. Het genie-element in het aanvalsechelon bestaat in de regel uit een mobiel hindernisdetachement en pioniers voor het maken en markeren van doorgangen in mijnevelden.

Pioniers kunnen voorts tot taak hebben de landingsterreinen geschikt te maken voor het landen van transportvliegtuigen. De genieploegen in deze detachementen beschikken over een standaarduitrusting om onderlinge uitwisselbaarheid mogelijk te maken en zodoende een flexibele inzet te waarborgen.

e. De landing

De grootte van de terreinen waar de luchtlandingseenheden worden afgeworpen en/of ingevlogen is afhankelijk van de opdracht, de sterkte en de samenstelling van de luchtlandingseenheid, de soort en het aantal in te zetten vliegtuigen en van de wijze van uitvoering van de landing (afwerpen of invliegen, of een combinatie van beide).

- (1) Afwerpterrein: Volgens Sovjet opvattingen dienen afwerp-terreinen circa 4 tot 5 km lang en circa 3 km breed te zijn.

Benodigde afwerpterreinen

Luchtlandingseenheid	aantal afwerp- terreinen	opmerkingen
----------------------	-----------------------------	-------------

divisie	6 - 8	bij duisternis is het aantal terreinen la- ger
regiment	2 - 3	soms één
bataljon	1	-

Reserve afwerp- en landingsterreinen worden van te voren gepland met het oog op onvoorziene veranderingen in de toestand. Afwerp- en landingsterreinen kunnen worden gekozen tot op een afstand van 10 km van het aanvalsdoel.

(2) Uitvoering

(a) Algemeen

Normaliter wordt zo dicht mogelijk bij het doel geland, terwijl bij een aanval op een vliegveld direct boven het doel wordt gesprongen.

De transportvliegtuigen worden doorgaans geformeerd in groepen van 3 vliegtuigen. De afstand tussen de formaties bedraagt 1000 tot 1500 m. De toestellen vliegen met een snelheid van circa 400 km/u op de aslijn van het afwerpterrein en werpen de troepen in de lengte daarvan af. De afwerphoogte varieert van 800 tot 150m; doorgaans wordt op een hoogte van circa 450 m afgeworpen. Het afwerpen van een volledig regiment duur 30 tot 45 minuten.

De eerste golf heeft tot taak het luchtlandingsgebied onmiddellijk te zuiveren om het afwerpen/invliegen van de volgende golven van het aanvalschelon te beveiligen.

Onmiddellijk voor de sprong van de eerste golf, kan een vuuronderdrukkingssysteem worden afgeworpen. Dit systeem in de vorm van een container vuurt vermoedelijk met 3 mitrailleurs in zijdelingse richting omlaag en wel gedurende twee minuten of zoveel eerder als het systeem de aarde raakt. Aangezien dit systeem nog niet (volledig) ingevoerd is, is ook mogelijk dat de eerste golf met het persoonlijk wapen vuurt tijdens de daling. In beide gevallen moet evenwel de psychologische uitwerking groter worden geacht dan het nuttig effect.

(b) Afwerpmethodiek en verzamelen (zie fig 2)

De eerste man van de compagnie springt bij punt A, de laatste bij C. Het verzamelpunt ligt in het midden bij B. De eerste man kan het verzamelpunt bereiken binnen 10 minuten, de laatste heeft hiervoor circa 30 minuten nodig. Dit is het geval indien de compagnie in één vliegtuig wordt vervoerd. Zijn de compagnieën verdeeld over twee of drie vliegtuigen, dan wordt een compagnie in zijn geheel in 1 vak afgeworpen en de andere compagnieën in de volgende vakken. Bij verdeling van de compagnie in pelotons over verschillende vliegtuigen kan derhalve sneller worden verzameld. Voor het snel opsporen van de zware uitrusting heeft iedere eenheid zijn eigen kleur en is ieder uitrustingsstuk voorzien van een vlag en bij nacht van een licht van een bepaalde kleur en geluidssignaalapparatuur, terwijl waarschijnlijk ook radiobakens worden gebruikt. Na het verzamelen wordt het afwerpterrein zo snel mogelijk verlaten. Naar Sovjet opvatting dient een bataljon overdag binnen 45 minuten en bij duisternis binnen 90 minuten te zijn verzameld. De bataljonsverzamelpunten zijn bij nacht doorgaans door een lamp gemarkeerd (ieder bataljon een eigen kleur).

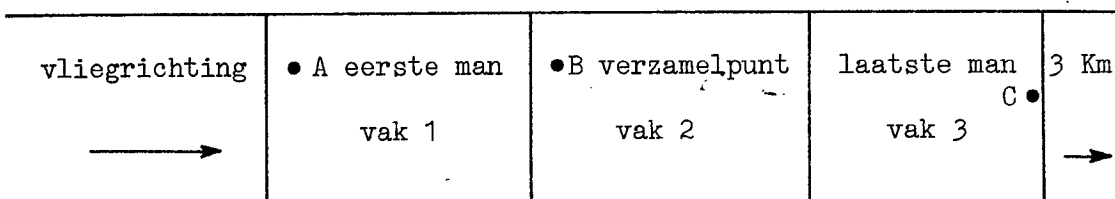


fig 2

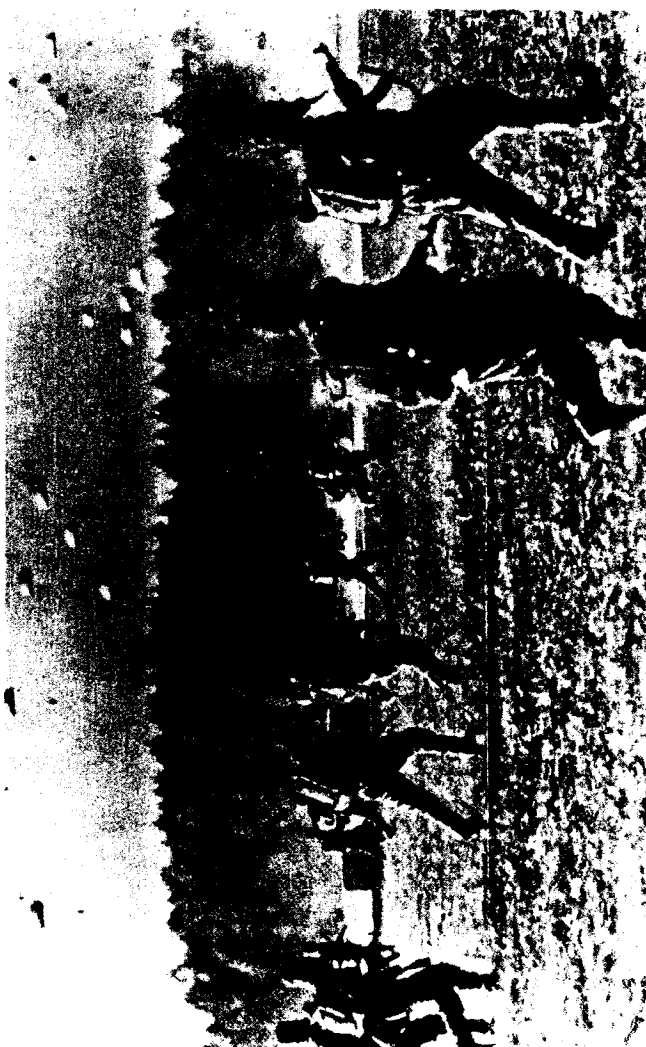
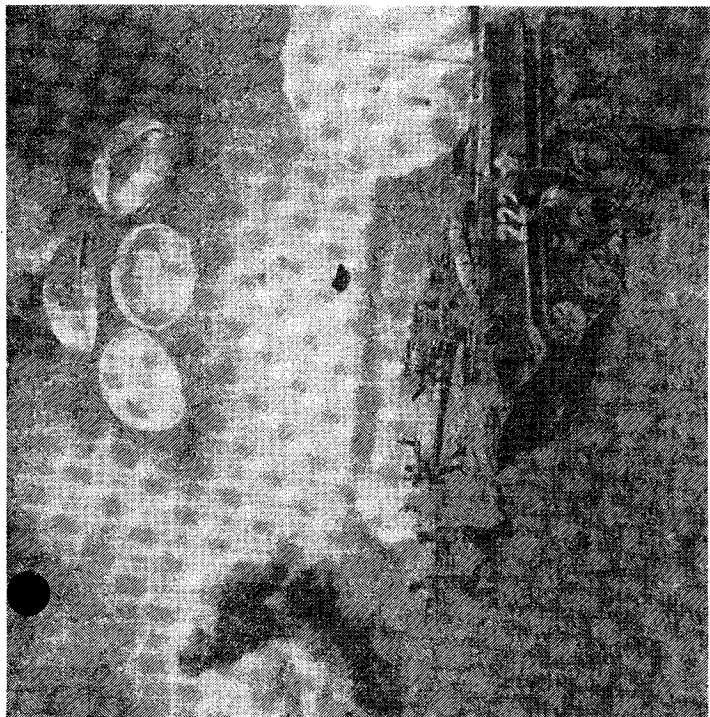
4 - 5 km

(c) Beveiliging van de landing

Onmiddellijk na de landing worden:

- Beveiligingsdetachementen uitgezonden, voorzien van anti-tank-middelen die opstellingen innemen op de mogelijke vijandelijke tanknaderingen.
- Verkenningspatrouilles uitgezonden in de richting van de vijand c.q. het aanvalsdoel.

Ter beveiliging van het luchtlandingsgebied worden de anti-tankverdedigings- en luchtverdedigingsmiddelen naar



DE LANDING

alle zijden en in de diepte ontplooid.

Op regiments- en divisieniveau worden anti-tank-reserves, bestaande uit ASU's, anti-tankgeleide-wapensystemen en mobiele hindernisdetachementen gevormd. Waar nodig worden luchtdoelvuurmonden ingezet als pantserbestrijdingswapen.

f. Het optreden op de grond

(1) Aanval

(a) Algemeen

De aanval wordt ingezet vanuit de beweging. De tactiek en techniek zijn in het algemeen gelijk aan die van de landstrijdkrachten. Bij voorkeur worden aanvallen uitgevoerd in de flank en de rug van de vijand.

De luchtlandingseenheid valt doorgaans aan met twee echelons, waarbij circa $2/3$ van de sterkte zich bevindt in het eerste en circa $1/3$ in het tweede echelon.

Wanneer slechts lichte weerstand wordt verwacht of maximale vuuruitwerking in front is vereist, valt men aan met één echelon.

De echelons beveiligen zich in alle richtingen. Het zwaartepunt der beveiliging ligt op de anti-tank verdediging in de richting van waaruit vijandelijk gemechaniseerd optreden mogelijk is. De aanval wordt gesteund door tactische luchtstrijdkrachten, organiek ingedeelde vuursteunmiddelen en eventueel raketeenheden van front, leger of divisie.

Afhankelijk van de indeling van gevechtsvoertuigen en de situatie wordt de aanval bereden, uitgestegen of volledig te voet uitgevoerd.

Indien de BMD's zijn ingedeeld, tracht men met de beschikbare transportmiddelen en buitgemaakte voertuigen zoveel mogelijk de mobiliteit te verhogen.

Steeds wordt een reserve van circa $1/9$ van de sterkte aangehouden om het hoofd te bieden aan onverwachte vijandelijke (tegen)aanvallen.

(b) Uitvoering (zie bijlage H)

Aangenomen wordt dat afhankelijk van de opdracht, het terrein en de tactische mogelijkheden, altijd BMD's bij luchtlandingseenheden zullen zijn ingedeeld, dan wel in steun worden gegeven.

Het is mogelijk dat het regiment volledig, dan wel partieel (doorgaans voor 1/3 van de sterkte) met BMD's is uitgerust. In het eerste geval zullen aan het bataljon, dat initiëel is belast met een snelle opmars naar het aanvalsdoel - bijvoorbeeld als voor-detachment - BMD's worden toegewezen.

Het optreden van een voordetachment kan vooral worden verwacht, indien een snelle vermeerstering van het aanvalsdoel (bijv. een vaste oeververbinding) centraal staat bij de operatie. Bij een aanval tegen een voorbereide verdediging zal men het gevecht altijd uitgestegen voeren, waarbij de BMD's voorop gaan en de compagnieën op linie volgen.

Bij effectief anti-tank vuur of in moeilijk begaanbaar terrein, gaan de compagnieën in linie voorop, terwijl de BMD's en ASU's met vuur steunen en sprongsgewijze volgen.

Wanneer men direct op of nabij het doel landt, vallen eenheden onmiddellijk vanuit de verzamelpunten, het aanvalsdoel te voet aan en worden de BMD's niet ingezet.

(2) Verdediging (zie bijlage I)

Na het innemen van het doel wordt tijdens de consolidatie een rondomverdediging ingericht, bestaande uit compagnie- en pelotonssteunpunten, waarbij de vuren van anti-tankwapens en mitrailleurs elkaar overlappen. De BMD's en ASU's hebben een belangrijke rol in het vuur- en het anti-tank bestrijdingsplan, hiervoor worden verwissel-opstellingen gepland. Vuursteun van artillerie, mortieren en eventueel gevechtshelicopters wordt zodanig gecoördineerd in het vuurplan, dat onderlinge steun

GEHEIM

B-36a



AANVAL

GEHEIM

GEHEIM

B-37

van de steunpunten is gewaarborgd, alsook de afsluiting van open stroken.

De compagniessteunpunten binnen het luchtlandingshoofd zullen maximaal een kilometer breed en diep zijn met een onderlinge tussenruimte van circa 1,5 km.

Breedte en diepte van de steunpunten bedragen voor een regiment 5 - 8 km en voor een bataljon 2 - 5 km. Er is een reserve bestaande uit circa 1/9 van de organieke sterkte, versterkt met pantserbestrijdingsmiddelen en hindernisdetachementen voor het snel leggen van mijnafsluitingen.

Rondom het luchtlandingshoofd wordt een beveiligingszone ingericht met een diepte van 10 tot 20 km. In deze zone worden ter beheersing van de naderingswegen, algemene voorposten geplaatst tot de sterkte van een compagnie. Zij hebben tot taak de vijand te misleiden t.a.v. de verdediging en zijn opmars te vertragen.

Op de naderingswegen worden hindernissen - en zonodig ook mijnevelden/mijnafsluitingen - aangebracht.

Eveneens worden er hinderlagen gelegd. In het verdedigingsplan zijn ook tegenaanvalsplannen opgenomen.

(3) Vuursteun

De vuursteun aan luchtlandingseenheden tijdens de grondoperaties is aanzienlijk geringer dan die in voorgaande fases, omdat slechts kan worden beschikt over organieke middelen, tactische luchtstrijdkrachten en eventueel raketten.

Tijdens de aanval kan de artillerie van de luchtlandings-eenheid worden verdeeld. Gemechaniseerde vuurmonden en anti-tankgeleidewapens, verlenen dan directe steun aan de bataljons of compagnieën.

De eventueel onder bevel gestelde 122 mm howitzers D-30 van het artillerie regiment leveren directe vuursteun aan de bataljons; eventueel onder bevel gestelde meervoudige raketwerpers (140 mm) blijven doorgaans in algemene steun. In elke fase van de operatie worden de anti-tankmiddelen gebruikt voor de beveiliging naar alle

GEHEIM

richtingen. De anti-tankreserve wordt gevormd uit anti-tank geleide wapeneenheden en gemechaniseerde vuurmonden (ASU), eventueel versterkt met BMD's. In de verdediging is de vuursteun afgestemd op de beveiliging van steunpunten, de vuren overlappen elkaar tussen de steunpunten. Volgens de doctrine moeten doorbroken vijandelijke tanks hoe dan ook tot staan worden gebracht.

Gaat de vijand tot de aanval over, dan wordt het vuur eerst geconcentreerd op pantservoertuigen, daarna wordt getracht de infanterie van de tanks te scheiden. Slaagt de vijand erin de verdediging binnen te dringen, dan werken alle vuursteunelementen van de eenheid samen om de penetratie teniet te doen.

(4) Overige gevechtsvormen

(a) Verkenningen en hinderlagen

Tijdens het optreden wordt zeer veel aandacht besteed aan de verkenning. Ook het leggen van hinderlagen wordt veelvuldig toegepast. De mobiliteit, vuurkracht en verbindingsapparatuur van de BMD bieden goede mogelijkheden voor de bereden verkenning. Patrouillegang heeft ten doel mogelijke vijandelijke naderingswegen te verkennen, bewegingen van vijandelijke reserves en tegenaanvallen tijdig te onderkennen en te storen, als ook het terrein in de directe omgeving van het luchtlandingshoofd te beveiligen. De sterkte van de patrouilles kan variëren van een groep tot een peloton. Hinderlagen kunnen tot op 20 km van het luchtlandingshoofd worden gelegd op de voornaamste naderingswegen of in de open stroken tussen de steunpunten. Daarbij wordt intensief gebruik gemaakt van mijnen.

Hinderlagen worden meestal gelegd door een groep of peloton, in uitzonderingsgevallen door een compagnie. Een peloton's hinderlaag kan een breedte hebben van maximaal 500 m.

(b) Overvallen en storende acties

Deze speciale vorm van optreden heeft ten doel:

De vernietiging van:

- nucleaire inzetmiddelen
- radarsystemen
- commandoposten
- stafkwartieren
- verbindingscentra
- logistieke installaties

en het storen van:

- bevelvoering
- verplaatsing
- bevoorrading

Bedoelde aanvallen worden veelal bij duisternis door een compagnie uitgevoerd, bij uitzondering door een bataljon. Het aanvalsdoel wordt eerst afgesloten, vervolgens wordt de overvalling vanuit één richting ingezet. Bij voorkeur wordt getracht de eenheden partieel te vernietigen.

Het storen van verplaatsing en bevoorrading wordt bereikt door de vernieling van bruggen, viaducten, spoorwegen en pijpleidingen (welke niet zijn benodigd voor het optreden van eigen landstrijdkrachten) en door hinderlagen en overvallingen bij duisternis op aanvoerwegen van colonnes, commandopost-voertuigen, ordonnansen, enz.

(c) Sabotage

De doelen worden veelal bij duisternis en na heimelijke nadering, door groepen van 5 tot 15 man vernietigd. Bijzondere apparatuur van grote inlichtingenwaarde wordt in voorkomend geval door specialisten gedemonteerd en meegenomen.

Verplaatsende kernwapeninzetmiddelen tracht men bij voorkeur in een hinderlaag te lokken. Na uitvoering van een opdracht trekken de sabotagegroepen zich terug naar een schuilgebied, om vandaar uit nieuwe acties te

ondernemen, te infiltreren naar een ander gebied dan wel te exfiltreren naar eigen strijdkrachten.

In dit kader wordt tevens gewezen op het gestelde in deel E van dit supintrep.

g. De link-up

Wanneer de oprukkende landstrijdkrachten het luchtlandingshoofd naderen wordt radiocontact tot stand gebracht.

Herkenningsstekens voor de manoeuvre-eenheden zijn vooraf vastgesteld. Na de link-up kan de luchtlandingseenheid onder bevel worden gesteld van de hogere eenheid landstrijdkrachten, de ingenomen posities onder front- of legerleiding handhaven of worden afgelost ter voorbereiding van eventuele nieuwe operaties.

HOOFDSTUK VI : LUCHTTRANSPORT

1. Algemeen

De Militaire Transport Luchtmacht (VTA) is een van de vier hoofd-afdelingen van de luchtmacht. Deze heeft tot taak het verlenen van transportsteun aan de strijdkrachten en de coördinatie van het militair luchttransport. Een belangrijke deeltaak is het transport van luchtlandingseenheden en het afwerpen of invliegen van deze eenheden.

De VTA is na het USAF MAC (Military Airlift Command) de grootste militaire luchttransportorganisatie ter wereld. Aan de uitbreiding en verbetering ervan wordt voortdurend gewerkt.

2. Bevelvoering

Het administratief bevel over de VTA berust bij de Opperbevelhebber der Luchtstrijdkrachten. Operationeel staat de VTA onder bevel van de Minister van Defensie, die dit heeft gedelegeerd aan de Generale Staf. De commandant VTA is belast met de uitvoering van de transportoperaties. Doorgaans wordt een deel van het potentieel van de VTA toegewezen aan een front; de front-commandant voert daarover het bevel voor de duur van de operatie.

3. Slagorde

a. Vliegend materieel

Het materieel van de VTA bestaat uit transportvliegtuigen en heli-copters; laatstgenoemde zijn voornamelijk bestemd voor logistieke transporten en verbindingsdoeleinden ten behoeve van de strijdkrachten. Het vliegtuig -potentieel is gepoold en bestaat uit middel-zware en zware transportvliegtuigen voor het uitvoeren van logistieke transporten en het transport van luchtlandingseenheden. De VTA beschikt west van 75⁰ OL over ⁺ 490 CUB's, ⁺ 50 COCK's en 60 CANDID's. Voor bijzonderheden over de transportvliegtuigen wordt verwezen naar Bijlage L.

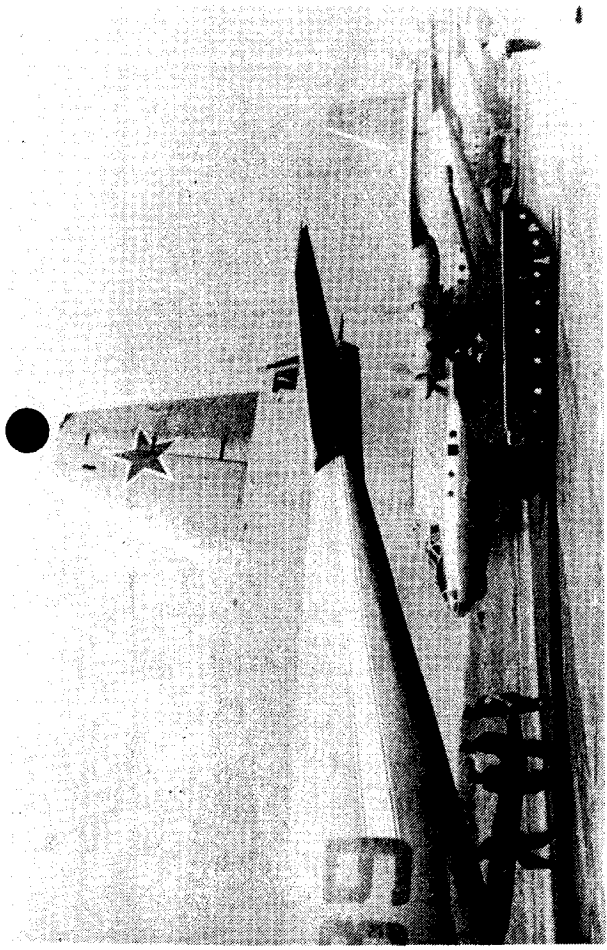
b. Subordinatie (zie bijlage I)

De VTA is verdeeld in 19 regimenten, behorende tot zes divisies, en drie zelfstandige regimenten. Het geheel is verspreid over de militaire districten van de Sovjet-Unie (een van de VTA-divisies is bestemd voor het Verre Oosten). Men is hierdoor in staat alle luchtlandings-divisies met luchttransport te steunen. Een aantal luchtlandingsdivisies is evenwel niet in de directe nabijheid van luchttransporteenheden gelegerd.

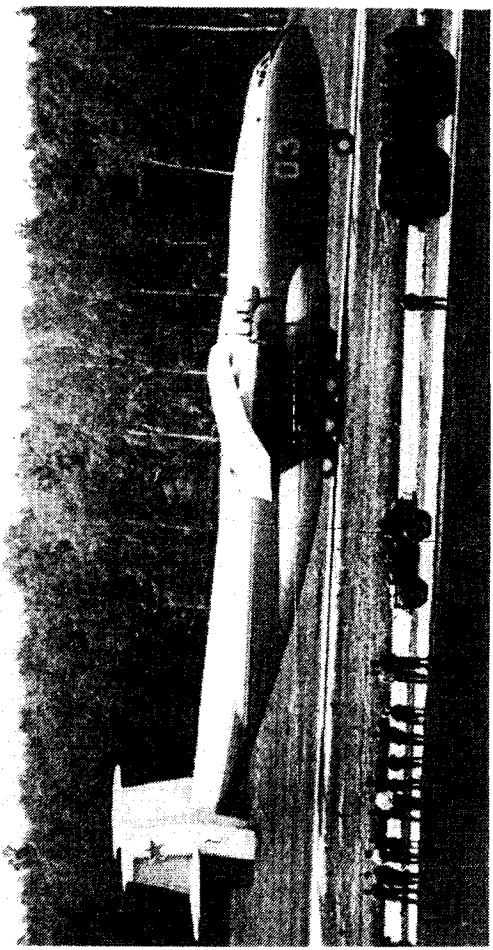
ORNAAMSTE TRANSPORTVLIEGTUIGEN

- A. CUB
- B. COCK
- C. CANDID

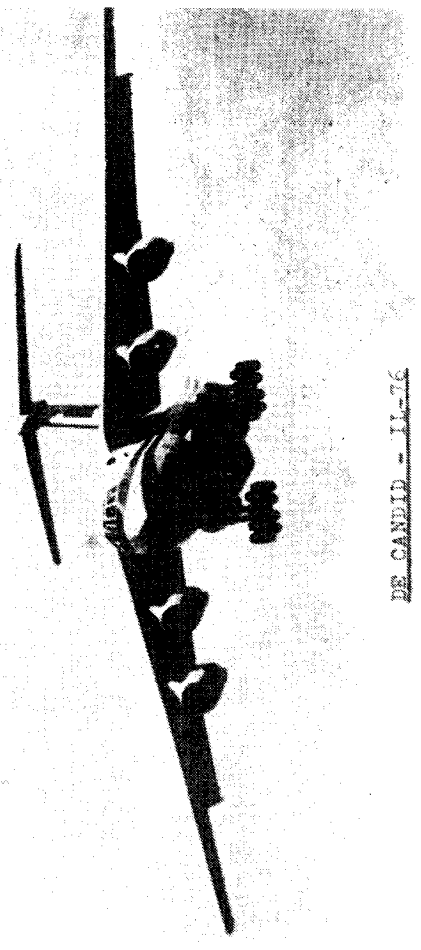
GEHEIM
B-42



A



B



DE CANDID - II-76

C

GEHEIM

4. Vervoerscapaciteit

a. Algemeen

Met het aantal beschikbare vliegtuigen is men in staat tegelijkertijd de gevechtselementen van twee luchtlandingsdivisies of zes parachutistenregimenten, dan wel 36 parachutistenbataljons te vervoeren.

b. Vliegveldeisen

De CUB, COCK en CANDID kunnen opstijgen van en landen op onverharde banen. De minimum lengte voor een landing is voor de CUB's 1000 m en voor de COCK ruim 2000 m. Voorbereide landingsbanen hebben de voorkeur, doch autowegen en vlakke terreinen zonder obstakels kunnen ook worden gebruikt. Terreinen voor het afwerpen van grote hoeveelheden materieel moeten voor de CUB tenminste 1600 m lang zijn. Is de COCK maximaal beladen, dan heeft hij een startbaan nodig van tenminste 2400 m en een vrije baan van 3000 m voor de eerste hindernis van 15 m hoogte.

c. Transporteisen

Sovjet luchtlandingseenheden nemen voor drie dagen voorraad mee. Voor het transport van een parachutistenregiment zijn, afhankelijk van de uitrusting en versterking, het in bijlage K aangegeven aantal transportvliegtuigen nodig.

Voor een parachutist bestaat een maximum toelaatbaar totaal gewicht van 118 kg (lichaamsgewicht inbegrepen), gevormd door: parachute, 3 dagrantsoenen, persoonlijk of collectief wapen (RPG-7V, SA-7, SAGGER (manpack), AKM 7.62 mm, RPK 7.62 mm) handgranaten en 200 patronen.

d. Transportmogelijkheden

Aangenomen kan worden, dat van het gehele luchttransportpotentieel aanvankelijk maximaal 90% inzetbaar is. Het aantal vluchten zal afhankelijk zijn van de af te leggen afstanden. Eén vlucht per dag per toestel lijkt echter aannemelijk.

Beladings- en ontladingstijden zijn afhankelijk van de soorten vracht, wijze van laden alsmede de beschikbaarheid van toestellen en personeel. Een CUB kan, indien het materieel op laadplatforms staat, binnen een uur worden beladen en in 30 minuten worden ontladen.

5. AEROFLOT

Aanvulling van het vliegtuig -bestand van de VTA kan geschieden uit het arsenaal van AEROFLOT, dit zal vooral de capaciteit voor het personeelsvervoer aanzienlijk vergroten. De meeste beschikbare vliegtuigen zijn ontworpen voor passagiersvervoer en derhalve minder geschikt voor paradroppings en vervoer van zwaar materieel. Er kunnen evenwel vliegtuigen zijn gemodificeerd voor parachutisten vervoer. AEROFLOT beschikt over circa 600 straal- en circa 700 middelzware en zware turboproptoeestellen. Het vliegend personeel is opgeleid bij de luchtmacht en binnen dit staatsbedrijf bestaat een nagenoeg militaire hiërarchie en tucht. Aangenomen wordt dat er in het kader van oorlogsvoorbereiding plannen bestaan om (delen van) AEROFLOT te militairiseren.

Deel C LUCHTMOBIELE EENHEDEN (zie Bijlage M en N)

1. Algemeen

Het WP kan met deze vorm van een luchtlanding snel een zwaar-
tepunt leggen of verleggen en snel reageren op vijandelijke (re-)
acties.

Het voordeel van dit gebruik van de derde dimensie is dat geen
gespecialiseerde eenheden nodig zijn, maar dat kan worden vol-
staan met gewone eenheden gemechaniseerde infanterie, welke
doorgaans behoren tot het tweede echelon van een voordivisie.
De eenheden landen in organiek verband in één echelon op of
nabij het aanvalsdoel en de inzet is minder afhankelijk van
weersomstandigheden.

Heligelande infanterie wordt ingezet om het tempo in de aanval
te handhaven en vindt plaats tot op een maximum afstand van
circa 50 km voor de voorste eenheden. Bij deze acties is artil-
leriesteun essentieel. In de praktijk worden er dan ook geen
operaties uitgevoerd op grotere afstand dan 10 à 20 km voor de
vlet. Liggt een belangrijk doel buiten de dracht van de artil-
lerie, dan zullen tactische luchtstrijdkrachten en in het bij-
zonder de gevechtshelicopters vrijwel uitsluitend de vuursteun-
taak overnemen.

2. Taken

- a. Vermeesteren van tactisch belangrijke gebieden, overgangen
en wegenknooppunten.
- b. Binden van vijandelijke reserves en terugtrekkende eenheden.
- c. Overvallen van kernwapeninzetmiddelen, commandoposten, ver-
bindingscentra en logistieke installaties.
- d. Uitbuiten van het succes van nucleaire en/of chemische aan-
vallen.
- e. Steunen van amfibische eenheden bij de vorming van een lan-
dingshoofd.

3. Sterkte en middelen

De sterkte van de in te zetten eenheid kan variëren van een com-
pagnie tot maximaal een regiment.

Doorgaans wordt echter een eenheid ingezet die niet groter is
dan een bataljon.

De eenheid laat de gevechtsvoertuigen achter doch kan worden versterkt met anti-tankwapens, mortieren, een nbc verkenningsgroep, pioniers en/of gevechtswemmers, liaison personeel van de tactische luchtstrijdkrachten en waarnemers van de artillerie. Bij uitzondering wordt ook artillerie ingevlogen. Voor de hoeveelheid in te zetten heli-copters wordt verwezen naar bijlage K.

Bij nacht zijn slechts acties van maximaal een compagnie te verwachten, gezien de coördinatie-moeilijkheden die o.m. ontstaan bij het optreden van steunende tactische luchtstrijdkrachten alsmede door het grote gevaar van botsingen tussen heli-copters.

Het bataljon wordt geacht na de landing gedurende een tijdsduur van enkele uren tot een etmaal zelfstandig te kunnen optreden. Afhankelijk van het doel van de acties en het terrein wordt het gesteund door gevechtsheli-copters.

4. Verantwoordelijkheden en planning

Het front verdeelt ten behoeve van de vuur- en transportsteun, het heli-copterpotentieel van zijn luchtleger over de legers.

Het verzoek tot de inzet van een luchtmobiele eenheid komt door-gaans van de divisie-commandant, voor wie het vermeesteren van een overgang of het bezetten van een bepaald terreindeel essen-tieel wordt geacht voor een succesvolle uitvoering van zijn op-dracht.

De legercommandant verleent hiervoor al dan niet zijn toestem-ming en is vervolgens zelf verantwoordelijk voor de integrale planning van de gehele actie en het operatie bevel.

Na deze fase wordt een liaison-groep van de luchtmacht bij de divisiestaf gedetacheerd om te assisteren bij de uitvoering, alsook om de inzet van de tactische luchtstrijdkrachten en de luchtverdediging te coördineren. De divisiecommandant, belast met de link-up, bepaalt het tijdstip van de landing.

Luchtverkenningen worden uitgevoerd op mogelijke landingster-reinen.

Het ideale landingsterrein is een open en vlak terrein van circa 500 m bij 300 m (compagnie).

Het aantal landingsterreinen voor een bataljon bedraagt doorgaans 6 (alternatieve inbegrepen). De voorkeur gaat uit naar landingsterreinen zo dicht mogelijk bij het doel. Wanneer deze ontbreken worden andere terreinen gekozen tot op een afstand van maximaal 5 km van het doel.

De divisiecommandant wijst via een regimentcommandant een gemechaniseerd infanteriebataljon aan dat als luchtmobiele eenheid zal worden ingezet.

De bataljonscommandant ontvangt het bevel tot inzet van de divisiecommandant, het divisiegevechtsplan met daarin de coördinerende bepalingen m.b.t. de link-up en zoveel mogelijk informatie over het terrein en de vijand.

De bataljonscommandant is verantwoordelijk voor de actie van zijn eenheid, nadat deze is ingevlogen.

Hij stelt zijn operatieplan op en werkt dit verder uit met de commandant van de heliocopter-eenheid.

Voor het luchttransport kunnen zowel bewapende als niet bewapende heliocopters worden ingezet dan wel een combinatie van beide.

Gevechtsheliocopters kunnen worden ingezet voor vuursteun, maar zij kunnen ook worden ingezet voor het handhaven van de verbinding tussen de heligelande eenheid en de divisie commandopost. Tussen het besluit tot inzet en de "take off" van de eenheid, ligt een gemiddelde tijdsduur van 8 uur.

Deze tijdsduur omvat de planning, verkenning, briefing, het verzamelen van eenheid en heliocopters in een verzamelgebied, alsmede het uitschakelen van vijandelijke luchtverdedigingsmiddelen in de corridor.

5. Voorbereidingen

Het verzamelgebied voor het bataljon en de heliocopter-eenheid wordt op een afstand van 15 tot 30 km (bij uitzondering tot 50 km) achter de voorste lijn ingericht.

Bij de plaatsbepaling van dit gebied zijn twee factoren belangrijk:

- a. De effectieve dracht van de vijandelijke artillerie.
- b. De vluchttijd tot de voorste lijn, welke zo kort mogelijk wordt gehouden i.v.m. de vijandelijke radardetectie en de reactietijd van de vijandelijke tactische luchtstrijdkrachten.

Het bataljon komt ongeveer 45 minuten voor de "take off" in het verzamelgebied aan en wordt over de helicopters verdeeld (formatie-indeling).

De zware uitrusting wordt onmiddellijk in de HOOK's (MI-6) geladen. De manschappen gaan 5 minuten voor het opstijgen in de HIP's (MI-8).

6. Vorbereidende beschieting

Indien het aanvalsdoel dieper ligt dan circa 20 km, beginnen circa 30 minuten vóór "take off" de tactische luchtstrijdkrachten met het ondersteunen van de operatie:

- a. Speciale vliegtuigen ageren met ECM tegen NAVO A W/GCI en vuurleidingsradar.
- b. Het gebied, vanaf het verzamelgebied tot achter het luchtlandingsgebied, wordt afgeschermd tegen vijandelijke tactische luchtstrijdkrachten, terwijl het aanvalsdoel wordt aangevallen.
- c. Een strook van 10 km aan beide zijden van de vliegroute wordt veilig gesteld door neutralisatie van NAVO luchtafweermiddelen.

Ligt het aanvalsdoel binnen het bereik van de artillerie, dan vangt deze circa 30 minuten voor de "take off" aan met een voorbereidende beschieting op het aanvalsdoel en met storende vuren op de flanken van de luchtcorridor.

7. Invliegen en formaties.

Op een bepaald tijdstip starten de helicopters de motoren en stijgen per vlucht op in V-formatie tot vastgestelde hoogte (doorgaans 30 tot 60 m). Zij zetten vervolgens koers naar het aanvangspunt van de corridor (IP), dat ongeveer ligt ter hoogte van de lijn van de voorste eenheden.

Dit aanvangspunt kan een opvallend terreinkenmerk zijn. Doorgaans wordt hiervoor een tactisch navigatiebaken gebruikt, dat de vliegers in staat stelt de richting en afstand tot het doel te bepalen.

Vanaf het aanvangspunt tot het doel blijven de helicopters binnen de corridor, die een breedte heeft van circa 2,5 km.

In helicopter-formatie worden de volgende tussenruimten in acht genomen:

- a. Tussen de helicopters : 100 m
- b. Tussen de vluchten : 200 tot 500 m
- c. Tussen de eskaders : 1000 tot 2000 m
(vgl Squadrons)

De tactische luchtstrijdkrachten leveren op circa 800 m en hoger de bovendekking van de helicopterformatie.

8. Landing en gevechtsvormen

Onder vuurdekking van gevechtshelicopters landen de HIP's het eerst, de eenheden begeven zich zo snel mogelijk naar een verzamelpunt, gelegen tussen het landingsterrein en het aanvalsdool. Indien op het aanvalsdool wordt geland, vallen de eenheden direct (hun deel van) het aanvalsdool aan.

Vervolgens landen de HOOK's. De zware wapens en uitrusting worden ontladen. Binnen 10 tot 15 minuten hebben de zware wapens de gevechtsposities ingenomen.

Op de landingsterreinen worden bij het uitstijgen/ontladen de motoren van de helicopters draaiende gehouden. De transporthelicopters vertrekken weer zo spoedig mogelijk in formatie voor de retourvlucht. Indien het landingsterrein buiten het luchtlandingshoofd is gelegen wordt dit niet beveiligd.

De aanval, consolidatie en verdediging van de heli-gelande infanterie is gelijk aan de tactiek van uitgestegen gemechaniseerde infanterie. De vuursteun wordt geleverd door tactische luchtstrijdkrachten en ingedeelde vuursteunmiddelen, indien de inzet buiten het bereik van de voorste artillerie-eenheden plaats vindt. Na vermeestering van het aanvalsdool, wordt doorgaans een rondomverdediging betrokken. Per bataljon wordt een peloton (per compagnie een groep) in reserve gehouden.

In de consolidatie beveiligen gevechtshelicopters (type HIND en HIP) met hun pantserbestrijdingscapaciteit het luchtlandingsgebied. Het is (afhankelijk van het doel van de operatie en de gevechtssituatie) mogelijk dat de wapensystemen van deze toestellen op het landingsterrein herladen worden teneinde een continu ondersteuning te realiseren.

Het is in dit kader echter eveneens mogelijk dat de HIP's - in een "dual-purpose" rol - na het afzetten van de eenheid, de steunende taak van de gevechtshelicopters tijdelijk overnemen.

De gevechtshelicopters vervoeren eveneens patrouilles naar de vijandelijke naderingswegen. Deze worden tot op een afstand van 15 km voor waarnemingstaken of hinderlagen uitgezet.

Helicopters kunnen voorts worden ingezet voor het snel leggen van at-mijnen op mogelijke tanknaderingen.

Voor een overzicht van gegevens en kenmerken van helicopters wordt verwezen naar Bijlage O.

Zodra de link-up met de divisie tot stand is gebracht worden de gevechtsvoertuigen van de eenheid aangetrokken en in de verdediging opgenomen of wordt de opmars naar dieper gelegen aanvalsdoelen voortgezet.



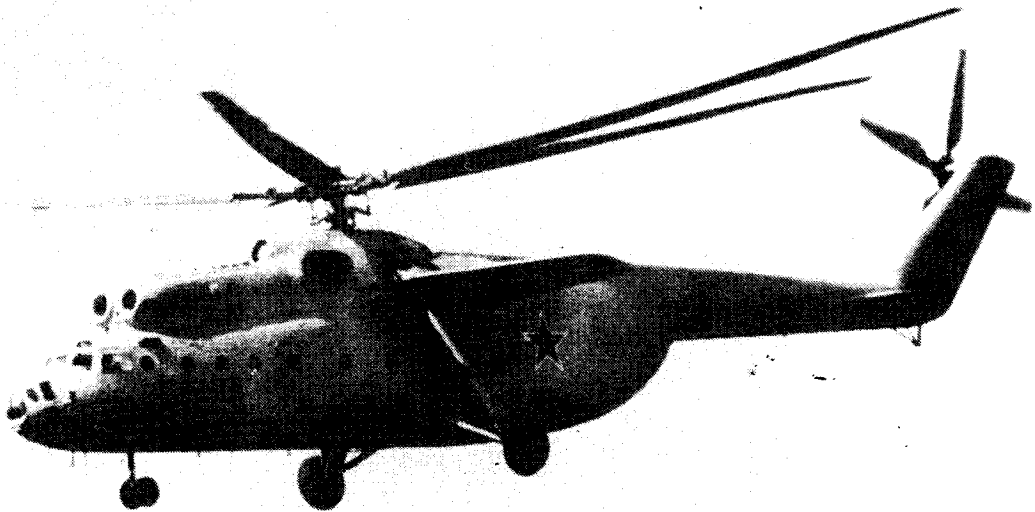
LUCHTMOBIELE OPERATIE

CONFIDENTIEEL

C-8



A



B

VOORNAAMSTE TRANSPORTHELICOPTERS

A. HIP

B. HOOK

CONFIDENTIEEL

CONFIDENTIEEL

C-9



VOORNAAMSTE GEVECHTSHELICOPTERS

- A. HIP-E
- B. HIND-A
- C. HIND-D

CONFIDENTIEEL

Deel D

ZELFSTANDIGE LUCHTLANDINGSSTORMBRIGADES

1. Algemeen

In het kader van het luchtmobiele optreden beschikken de Sovjets al enige tijd over drie luchtlandingsstormbrigades die mogelijk nog in een min of meer experimenteel stadium zijn.

Betreffende brigades zijn zelfstandig en rechtstreeks gesubordineerd aan respectievelijk MD TRANS-KAUKASUS, MD TRANSBAIKAL en MD VERRE-OOSTEN. Het personeel is opgeleid voor het tactische optreden met helicopters. Iedere brigade wordt met helicopters gesteund door een in de omgeving gelegerd helicopterregiment.

De brigades zijn bestemd voor snelle acties in moeilijk begaanbaar terrein met een beperkt wegennet, dat zwak wordt verdedigd (vooral t.a.v. de luchtverdediging). De organisatie is toegesneden op een specifieke taak.

De eenheden zijn tot op heden niet waargenomen in de westelijke militaire districten of bij de Sovjet groepen van strijdkrachten in de NSWP-landen.

Naar verwachting zullen geen luchtlandingsstormbrigades in de Centrale Sector worden ingezet.

2. Taken

- a. Vermeesteren van tactisch belangrijke gebieden, doorgangen en wegenknooppunten.
- b. Overvallen van kernwapeninzetmiddelen, commandoposten, artillerieopstellingen, verbindingscentra en logistieke installaties.
- c. Binden van vijandelijke reserves en terugtrekkende eenheden.
- d. Uitbuiten van het succes van nucleaire en/of chemische aanvallen.
- e. Het versterken van grondgebonden manoeuvre-eenheden.

3. Organisatie, opleiding en uitrusting

- a. De luchtlandingsstormbrigade is gesubordineerd aan de commandant van het militaire district en zal in oorlogstijd onder bevel staan van een frontcommandant.

De brigade heeft een sterkte van circa 1900 man en bestaat uit drie bataljons infanterie, ieder ter sterkte van circa 400 man, een afdeling artillerie, een verbindingscampagne, een geniecompagnie, een transportcompagnie, een verzorgings-

compagnie en overige diensten-eenheden ter sterkte van een peloton.

Iedere brigade wordt gesteund door een heli-copter-regiment.

Dit regiment is uitgerust met circa 80 heli-copters van het type MI-8 en MI-6 en circa 20 van het type MI-24. Het personeel draagt vooralsnog het uniform van de eenheden waaruit de brigade is ontstaan, bijv. gemechaniseerde infanterie en luchtlandingstroepen.

Er is evenwel toegezegd dat al het personeel van de brigades in de toekomst als onderscheiding het uniform van de luchtlandingstroepen zal mogen dragen.

- b. De brigades krijgen geen parachutistenopleiding en oefenen uitsluitend met heli-copters.

De schietopleiding vindt plaats vanuit "mock-ups" (simulators voor heli-copterlanding) op één en drie m hoogte en men schiet op gevechtsafstanden van 100 en 200m. Ook wordt het vuren vanuit vliegende heli-copters beoefend. In de zijwanden van de heli-copters zijn affuiten aangebracht voor lichte mitrailleurs.

Voorts wordt ski-lopen en bergbeklimmen beoefend. Bij de theorielessen wordt onder meer in het kader van sabotagetaken bijzondere aandacht besteed aan de strijdkrachten en bevolking van de potentiële tegenstander.

- c. De bataljons voeren een min of meer gelijke bewapening als de gemechaniseerde infanteriebataljons, maar zijn echter in plaats van met BMP, uitgerust met ongepantserde wielvoertuigen van het type GAZ-66.

De organieke afdeling artillerie beschikt over 18 stukken 122 mm houwtser (D-30).

4. Inzet

De wijze van optreden is in tegenstelling tot die welke wordt gevolgd in westelijke gebieden (heli-landingen van reguliere gemechaniseerde infanterie), meer gericht op opeenvolgende verplaatsingen over het gevechtsveld.

De brigade zal dan in principe ook voor opeenvolgende operaties worden ingezet. Inzet vindt plaats tot op een diepte

van circa 100 km, waarbij de bataljons doorgaans zelfstandig worden ingezet.

De eenheid landt bij voorkeur op een afstand van 200 tot 300 m van het aanvalsdoel en voert de aanval uit als gewone infanterie.

Na de vernietiging van het aanvalsdoel stijgt de eenheid wederom in voor verdere acties of gaat in de verdediging in afwachting van een link-up.

DEEL F NSWP-LUCHTLANDINGSTROEPEN

1. Algemeen

Alle NSWP-staten beschikken over luchtlandingstroepen. De sterkte van deze troepen is evenwel gering in vergelijking met die der Sovjet eenheden. Zij kampen in nog sterkere mate met een tekort aan luchttransportcapaciteit.

De luchtlandingseenheden van deze staten zijn, m.u.v. Polen voornamelijk bestemd om als LAVS-eenheden, dan wel in kleine verbanden (maximaal een compagnie) voor speciale operaties te worden ingezet. Doctrine, taken, opleiding, indeling en wijze van inzet zijn afgestemd op die van overeenkomstige Sovjet-eenheden, terwijl organisatie en uitrusting per land kleine verschillen vertonen. Daar het gestelde in dit supintrep in hoofdzaak betrekking heeft op de dreiging voor NL-eenheden, zullen uitsluitend de luchtlandingsstroepen en LAVS-eenheden van de DDR, Polen en Tsjechoslowakije worden behandeld. Daar bij de luchtlandingseenheden van laatsgenoemde staten, de lange afstand verkenning en sabotage het belangrijkste aspect vormt, wordt m.b.t. inzet verwezen naar deel E.

2. Tenuen en distinctieven

Het gevechtstenu van de NSWP-luchtlandingstroepen bestaat uit een grijsgroen camouflagepak met een verticaal zwart streepjesmotief en een helm, die grote gelijkenis vertoont met een motorrijdersvalhelm (zie afbeeldingen). Soms wordt een baret bij de gevechtstenu gedragen.

De parachutisten van de DDR dragen een oranje baret, bij de gevechtstenu wordt echter een muisgrijze baret gedragen. De Poolse parachutisten dragen een wijnrode baret. De Tsjechische parachutisten hebben eveneens een wijnrode baret, die echter bij de gevechtstenu, met de binnenzijde naar buiten wordt gedragen en dan uit grijsgroene camouflagestof bestaat.

Voor wat betreft tenuen en distinctieven wordt verwezen naar het Handboek militaire uniformen en distinctieven van het Oostblok.

3. DDR

a. 2 Parachutisten verkenningsbataljon te PRORA

Het bataljon, onder bevel van de Minster van Defensie, is buiten enige ondersteunings-, verzorgings- en dienstenpelotons, samengesteld uit drie compagnieën.

De totale sterkte bedraagt circa 450 man.

Hoewel het gedurende korte tijd als luchtlandingsbataljon zou kunnen optreden, wijzen opleiding en oefening op een gedecentraliseerd optreden in kleine verbanden. De compagnieën krijgen onderwijs in Engels, Deens of Frans. Het bataljon zal 30 - 40 LAVS-eenheden kunnen vormen van circa vijf man.

b. 2 Verkie van het "Wachregiment/MfS FELIKS DZIERZYNSKI" te BERLIJN/ADLERSHOF

De compagnie staat onder bevel van Minister voor Staatsveiligheid en komt in sterkte ongeveer overeen met een parachutistencompagnie van 2 Paraverkbat.

Aangenomen wordt dat deze compagnie 10-15 LAVS-eenheden zal kunnen vormen van circa vijf man.

c. De lange afstand verkenningscompagnieën van de verkenningsbataljons

De divisies hebben in hun verkenningsbataljons de beschikking over een lange afstand verkenningscompagnie, mogelijk bestaande uit vijf LAVS-eenheden van vijf man.

d. Een compagnie per gemechaniseerd infanterieregiment

Eén compagnie per regiment van de gemechaniseerde infanteriedivisie wordt voor speciale opdrachten opgeleid. De eenheden krijgen geen parachutistenopleiding, maar zijn bestemd om in operationele groepen, met helicopters te worden ingezet in de diepte van het divisie-vak. Aangenomen wordt dat per compagnie 10-15 LAVS-eenheden van 5 tot 15 man kunnen worden gevormd.

4. Polen

a. 6 Luchtlandingsdivisie "POMORSKA" te KRAKOW

(1) Deze divisie staat onder bevel van de Minister van Defensie.

Zij heeft een organisatie die afwijkt van de standaard Sovjet luchtlandingsdivisie. De divisie is in oorlogstijd samengesteld uit vijf parachutistenbataljons, een afdeling veldartillerie en een afdeling gemechaniseerde artillerie (ASU-85).

De totale sterkte bedraagt circa 4.000 man.

Naar verwachting is de divisie bestemd om gecentraliseerd of gedecentraliseerd te worden ingezet bij operationele of tactische luchtlandingen. Zonder luchttransportsteun van de Sovjet-Unie, kan de divisie echter niet in één slag worden vervoerd.

(2) Parachutistenverkenningcompagnie te KRAKOW

Deze compagnie maakt deel uit van 6 Luchtlandingsdivisie en heeft mogelijk als taak met haar eenheden de landingen van de overige delen van de divisie in te leiden.

Aangenomen wordt dat deze compagnie 15-20 LAVS-eenheden kan vormen van circa vijf man.

b. o/i parachutistenverkenningbataljon te DZIWNOW

Dit zelfstandige bataljon onder bevel van de Minister van Defensie heeft vermoedelijk een oorlogsterkte van circa 500 man, verdeeld over drie à vier compagnieën. Het bataljon is belast met diversietaken.

Aangenomen wordt dat het bataljon circa 60-70 LAVS-eenheden kan vormen van 5 tot 15 man.

c. De speciale brigade van het leger

Het 1e en 2e Poolse leger (en mogelijk ook het 3e Poolse leger) beschikken elk over een speciale brigade, bestaande uit drie compagnieën. De brigades zijn belast met diversietaken.

Aangenomen wordt dat de brigade 30-35 LAVS-eenheden van 5 tot 15 man kan vormen.

d. De lange afstand verkenningcompagnieën van de verkenningbataljons

De divisies hebben in hun verkenningbataljons de beschikking over een lange afstand verkenningcompagnie mogelijk bestaande uit vijf LAVS-eenheden van vijf man.

5. Tsjechoslowakije

a. 22 Luchtlandingsregiment te PROSTEJOV

Dit regiment staat thans onder bevel van de Minister van Defensie en in oorlogstijd waarschijnlijk onder het Tsjechische Front. Het bestaat uit vier parachutistenbataljons. De totale sterkte bedraagt circa 1.500 man.

Het regiment is waarschijnlijk bestemd om in kleine verbanden te worden ingezet voor speciale operaties en sabotage taken. Het regiment voorziet in oorlogstijd waarschijnlijk ook in de vorming van parachutistenverkenningcompagnieën voor de Tsjechische legers.

b. De lange afstandverkenningcompagnieën van de verkenningbataljons

De divisies hebben in hun verkenningbataljons de beschikking over een lange afstandsverkenningcompagnie, mogelijk bestaande uit vijf LAVS-eenheden van vijf man.



TSJECHOSLOWAKIJE



DDR

NSWP LUCHTLANDINGSTROEPEN



Polen



MSWP LUCHTLANDINGSTROEFEN

GEHEIM

G-1

DEEL G BESCHOUWING OVER DE INZET VAN WP-LAVS-, LUCHTLANDINGS- EN LUCHTMOBIELE EENHEDEN IN WEST-EUROPA.

1. Algemeen

De inzet van troepen door de lucht op het gevechtsweld is volgens Sovjet doctrine een geïntegreerd deel van het optreden van de verbonden wapens.

Het voornaamste doel van de inzet is het bereiken van verassing en het handhaven van het momentum in de aanval. Het WP is zich volledig bewust van de mogelijkheden en beperkingen van luchtlandingseenheden. Vrijwel alle luchtlandingen zullen worden uitgevoerd in samenhang met aanvallen van landstrijdkrachten en zijn (m.u.v. speciale en strategische) afhankelijk van plaatselijk luchtoverwicht en een tijdige link-up.

2. Inzet van LAVS-eenheden

Moderne strijdkrachten zijn voor de gevechtsvoering zeer afhankelijk van essentiële systemen zoals:

- nucleaire systemen
- commando systemen
- verbindingssystemen
- luchtverdedigingssystemen
- logistieke systemen

Het militaire optreden wordt voorts zeer bemoeilijkt, indien civiele bestuurlijke organen niet meer of onvoldoende functioneren.

In het Sovjet militaire denken wordt veel aandacht geschonken aan het vroegtijdig uitschakelen van vijandelijke kernwapeninzetmiddelen en (tank) reserves. Hiervoor zijn tijdige en betrouwbare inlichtingen essentieel.

Eveneens staat in het Sovjet denken de psychologische oorlogvoering centraal. Acties in dit kader ondermijnen het moreel en kunnen militaire operaties ontwrichten of beperken.

De activiteiten van WP-LAVS-eenheden zullen vanaf enige dagen voor het uitbreken der vijandelikheden dan ook op eerder genoemde aspecten zijn gericht.

GEHEIM

Bij een WP-offensief tegen West-Europa is het de primaire opdracht van de fronten behorende tot het eerste strategische echelon om bruggehoofden over de RIJN te vormen. Daarna zal het offensief in westelijke richting worden voortgezet. De verkennings- en sabotage activiteiten van de fronten in het gebied tussen de IDG en de RIJN zullen voornamelijk plaatshebben, waar zwaartepunten zullen worden gelegd, alsook in die achtergebieden west van de RIJN, waar versterkingen door de NAVO kunnen worden aangevoerd of van waaruit tegenaanvallen kunnen worden ingezet.

Alhoewel voor de inzet van LAVS-eenheden van fronten met een maximale operatie-diepte van 1200 km rekening moet worden gehouden, zullen naar verwachting de activiteiten zich in hoofdzaak richten op de frontdoelen.

Bij een offensief zal het WP in het gebied van AFCENT met twee complete fronten en delen van een derde front optreden. Aangenomen wordt dat in dit offensief twee zwaartepunten worden gelegd, respectievelijk noord en zuid van de HARZ.

De operaties in het noordelijke zwaartepunt zullen worden ingezet door de NOORDDUITSE LAAGVLAKTE, ter vermeerstering van overgangen van de RIJN tussen KLEEF en WESEL.

De operaties in het zuidelijk zwaartepunt zullen worden ingezet door het acces bij FULDA, ter vermeerstering van overgangen over de RIJN tussen MAINZ en MANNHEIM.

Naar verwachting zal één lange afstand verkenningsregiment van het Opperbevel in het westen worden ingezet en de diversiebrigade van de GSVG worden versterkt met tenminste één diversiebrigade afkomstig uit de westelijke militaire districten van de SU, zodat met steun van NSWP LAVS-eenheden, maximaal 360 LAVS-eenheden in het gebied van AFCENT kunnen worden verwacht. In het noordelijk zwaartepunt zullen naar verhouding de meeste LAVS-eenheden worden ingezet, derhalve moet in het gebied van NORTHAG en het aangrenzende achtergebied rekening worden gehouden met de inzet van circa 200 LAVS-eenheden.

1 (NL) Lk zal mogelijk met (delen van) twee fronten het gevecht moeten voeren. Het is derhalve niet onmogelijk dat in het gebied van 1 (NL) Lk en het gebied van het NTC circa 100 LAVS-eenheden zullen worden ingezet.

Bij deze aantallen zijn de LAVS-eenheden van de legers en divisies niet inbegrepen. Per leger moet rekening worden gehouden met de inzet van circa 20 eenheden tot een diepte van circa 300 km. Per divisie moet rekening worden gehouden met de inzet van circa vijf eenheden tot een diepte van circa 100 km. Aangenomen wordt dat in ieder geval voor de LAVS-eenheden op het niveau van Opperbevel, leger en divisie, de verkenningstaak primair is.

3. Inzet van luchtlandingseenheden

Strategische luchtlandingen worden in het gebied van ALCENT onwaarschijnlijk geacht. Het zijn de operationele en tactische luchtlandingen waarmee rekening moet worden gehouden.

Gezien de Sovjet voorkeur om operaties te faseren naar het verloop van belangrijke natuurlijke hindernissen zoals grote rivieren en bergketens, zal initiëel in het kader van de frontopdrachten bij het optreden van de legers het vormen van luchtlandingshoofden over de WESER, vooral in het gebied van 1 (NL) Lk een hoge prioriteit hebben. Betreffende luchtlandingseenheden zullen maximaal van regimentssterkte zijn.

Bij de vervolg operaties zullen de doorgangen door het WESERBERG-LAND met het TEUTOBURGERWALD mogelijke doelen vormen.

Een deel van het Noordfront zal het offensief inzetten in de algemene lijn HAMBURG-UTRECHT ter vermeerstering c.q. beheersing van het strategisch belangrijke gebied AMSTERDAM-'s-GRAVENHAGE-ROTTERDAM. Dit front zal in algemene zin noord van de lijn ROTTERDAM-ARNHEM optreden. Luchtlandingen aldaar zijn pas te verwachten nadat de vijand de WESER heeft overschreden. Belangrijkste doelen zouden kunnen zijn overgangen over de IJSSEL en het AMSTERDAM-RIJN KANAAL en de havengebieden.

Ten zuiden van het Noordfront treedt - in het zwaartepunt - het Westfront op. Haar doelen liggen in de omgeving van de RIJN ten zuiden van NIJMEGEN. Als meest noordelijk legerdoel wordt het gebied KLEEF-WESEL aangemerkt. Indien de WESER is overschreden zijn in dit gebied luchtlandingen te verwachten. Het is niet uitgesloten dat deze ook worden uitgevoerd op overgangen over de

MAAS die opgenomen kunnen zijn in het aanvalsdoel teneinde zo de voortzetting van het offensief in de richting van de Atlantische kust te vergemakkelijken.

Het aantal luchtlandingseenheden dat in het gebied van AFCENT initiëel en gelijktijdig kan worden ingezet bedraagt maximaal zes regimenten.

In het gebied van NORTHAG moet rekening worden gehouden met de initiële inzet van maximaal drie tot vier regimenten. Bij de vervolgooperaties naar de RIJN moet in het betreffende gebied met de inzet van overeenkomstige sterkte worden gerekend.

Bij het uitbreken van de vijandelijkheden dient 1 (NL) Lk rekening te houden met de initiële inzet van maximaal twee regimenten.

4. Inzet van luchtmobiele eenheden

Ter directe ondersteuning van de leger- en divisieaanvallen wordt, gezien de Sovjet doctrine, een initiële inzet van heligelande infanterie verwacht op tactisch belangrijke gebieden in het weerstandsgebied, alsmede op vaste overgangen en wegenknooppunten in de belangrijkste oost-west naderingen.

De maximale inzetdiepte is circa 50 km. De maximale sterkte is een bataljon. Naar verwachting zullen echter de meeste landingen op zodanige diepte plaats hebben, dat de veldartillerie nog kan steunen (15 à 20 km).

Heli-landingen zullen zich herhalen bij de vervolgooperaties.

Het aantal bataljons infanterie dat in het gebied van AFCENT initiëel en gelijktijdig kan worden ingezet, wordt geraamd op maximaal 20.

In het gebied van NORTHAG moet rekening worden gehouden met de gelijktijdige inzet van acht tot tien bataljons.

In het vak van 1 Lk wordt de initiële en gelijktijdige inzet verwacht van vier tot vijf bataljons, terwijl bij vervolgooperaties met twee tot vier bataljons per dag moet worden gerekend.

5. Verdedigingsmaatregelen tegen luchtlandingen

a. Algemeen

De tactiek van WP-luchtlandingseenheden is veelzijdiger dan die van de landstrijdkrachten. Het element verrassing zal door hen optimaal worden uitgebuit, vele misleidingsmethoden zullen de verdediger steeds weer voor onverwachte situaties plaatsen.

(1) De eenheden zijn zeer goed opgeleid voor landingen en acties bij nacht, derhalve is bij duisternis bijzondere waakzaamheid vereist. Parachutisten zijn individueel binnen enkele seconden na de landing gevechtsgereed.

(2) Luchtlandinstroepen zijn echter als eenheid zeer kwetsbaar gedurende de landingen het verzamelen. Dit geldt voor alle soorten landingen.

Voor wat betreft de vuuruitwerking van automatische wapens gedurende paralandingen, is de trefkans op zwevende parachutisten gering; de vuuruitwerking is optimaal op het moment dat zij landen, zich ontdoen van uitrusting en zich groeperen op verzamelpunten.

(3) In het kader van tegenacties is derhalve snelheid geboden, stoutmoedige aanvallen van (zelfs kleine) mobiele reserves bieden in bovenbedoelde fase (45 minuten bij dag en 90 minuten bij nacht), de meeste kans op succes.

b. Operationele maatregelen

(1) Het instellen van een meldingssysteem door middel van waarnemingsposten op hoge punten (kerktorens, brandtorens, enz) voorzien van dubbele verbindingen.

(2) Het vormen van een mobiele reserve bestaande uit tanks, infanteriegevechtsvoertuigen en ondersteuningswapens. De mobiele reserve dient vanuit zijn afwachtingsgebied mogelijke luchtlandingsterreinen alsook naderingswegen te hebben verkend met betrekking tot goede plaatsen voor aanvallen, vuurbases, vuurfronten, vuurovervallen en mijnafsluitingen.

Gemechaniseerde luchtdoelartillerie is ideaal voor het bestrijden van (langzaam) invliegende transportvliegtuigen en helicopters. Dit soort eenheden dient, waar mogelijk, te worden ingedeeld bij de mobiele reserve.

Voorts dienen artillerie- en mortiervuren te zijn voorbereid op mogelijke luchtlandingsterreinen.

(3) Het handhaven van een constant parate bezetting van de te beveiligen objecten en opstellingen met ingegraven pantserbestrijdingswapens op de naderingsroutes.

(4) Zodra luchtlandingen plaats vinden, dient op grond van een (voorlopige) beoordeling van de toestand zo snel mogelijk de aanval van de mobiele reserve te worden ingezet.

Indien volgens de meldingen op meerdere terreinen een luchtlanding plaats vindt, dient primair de grootste eenheid te worden aangegrepen en moeten naderingswegen naar tactisch belangrijke gebieden en objecten worden afgegrensd.

c. Terreinfactoren

(1) Algemeen

Luchtlandingen stellen bepaalde eisen aan het terrein.

Bebouwing, bossen, boomgaarden en hoogspanningskabels maken in het algemeen luchtlandingen onmogelijk.

Aan landingsterreinen voor transportvliegtuigen en helicopters worden vooral eisen gesteld met betrekking tot vrije ruimte, bodemgesteldheid en vegetatie. Als landingsstrips voor transportvliegtuigen kunnen dienen, rechte en vlakke stukken autoweg, met een minimale breedte van 18 m, minimaal ter lengte van 1000 m en aan weerszijden een vrije zone van 10 m. Ook open stukken vlak terrein komen als zodanig in aanmerking indien zij vrij zijn van hindernissen als bomengroepen, ingegraven wegen, dijken, taluds en waterlopen en mits zij geen zachte ondergrond hebben.

Parachutisten- en heli-eenheden kunnen met uitzondering van sterk heuvelachtig of drassig terrein, vrijwel overal landen. Open terreinen met minimale afmetingen van resp. vier bij drie km en 500 bij 300 m zijn ideaal voor deze eenheden vooral wanneer ze zijn gescheiden door bos(randen).

(2) Maatregelen met betrekking tot het terrein

Het is belangrijk dat terreinen in de omgeving van objecten, welke in aanmerking komen als mogelijk landings- of afwerpterrein, waar en wanneer mogelijk, worden versperd met kunstmatige hindernissen zoals autowrakken, palen en andere sta-ketsels.

Rondom het te verdedigen object dienen versperringen en beschermende mijnevelden te zijn aangelegd.

6. Trends en toekomstige ontwikkelingen

- a. Alle ontwikkelingen op het gebied luchtlandingsoperaties hebben bij de Sovjets een grote belangstelling; in het bijzonder de ontwikkeling van valschermen en het verbeteren van de systemen voor het afwerpen van uitrusting en voorraden.

De mogelijkheden om luchtlandingsdivisies in te zetten, worden nog steeds beperkt door de luchttransportcapaciteit (voor twee van de acht Sovjet divisies is slechts gelijktijdig transport ter beschikking).

De voortschrijdende verbetering van het luchttransportpotentieel, zoals de verdere invoering van de CANDID zal er echter toe leiden, dat steeds meer luchttransport beschikbaar komt voor luchtlandingsoperaties. Dit zal eveneens de opbouw van de operaties vereenvoudigen, de inzet versnellen en de verrassing kunnen vergroten.

Een eventuele verdere invoering van het gevechtsvoertuig BMD zal de mobiliteit en de vuurkracht van de luchtlandingseenheden verhogen, zodat dit in de komende tijd zal leiden tot het volledig afstoten van de gemechaniseerde vuurmond ASU-57 en mogelijk in een later stadium tot het afstoten van de ASU-85.

Een uitbreiding van het aantal luchtlandingsdivisies wordt voorspeld evenwel niet waarschijnlijk geacht.

- b. Gedurende de laatste jaren is de uitvoering van luchtmobiele operaties steeds meer geaccentueerd en is het aantal helicopters vooral in de "forward area" sterk toegenomen. Inzetsterkte voor een aanvaldoel is doorgaans een bataljon (gemechaniseerde) infanterie.

De doctrine met betrekking tot het gebruik van deze eenheden als ook die met betrekking tot de inzet van luchtlandingsstormbrigades is nog in ontwikkeling. Laatstgenoemde brigades, welke zijn uitgerust voor luchtmobiele operaties op grotere schaal in dunbevolkte en moeilijk begaanbare gebieden komen uitsluitend voor in de Sovjet-Unie. Naar verwachting zal het aantal luchtlandingsstormbrigades worden uitgebreid.

GEHEIM

G-8

c. Met de inzet van hoogwaardige lange afstand verkennings- en sabotage-eenheden - waaronder de diversie-brigades - heeft het WP een belangrijk middel gekregen zich inzicht te verschaffen en in te grijpen in het NAVO-achtergebied. Aan deze eenheden wordt door de Sovjets een grote waarde toegekend voor verkenning en doelopsporing o.m. van nucleaire inzetmiddelen. De wijze van inzet is nog steeds aan veranderingen onderhevig.

GEHEIM

OVERZICHT SOVJET LUCHTLANDINGSDIVISIES MET NABIJGELEGEN VLEGVELDEN

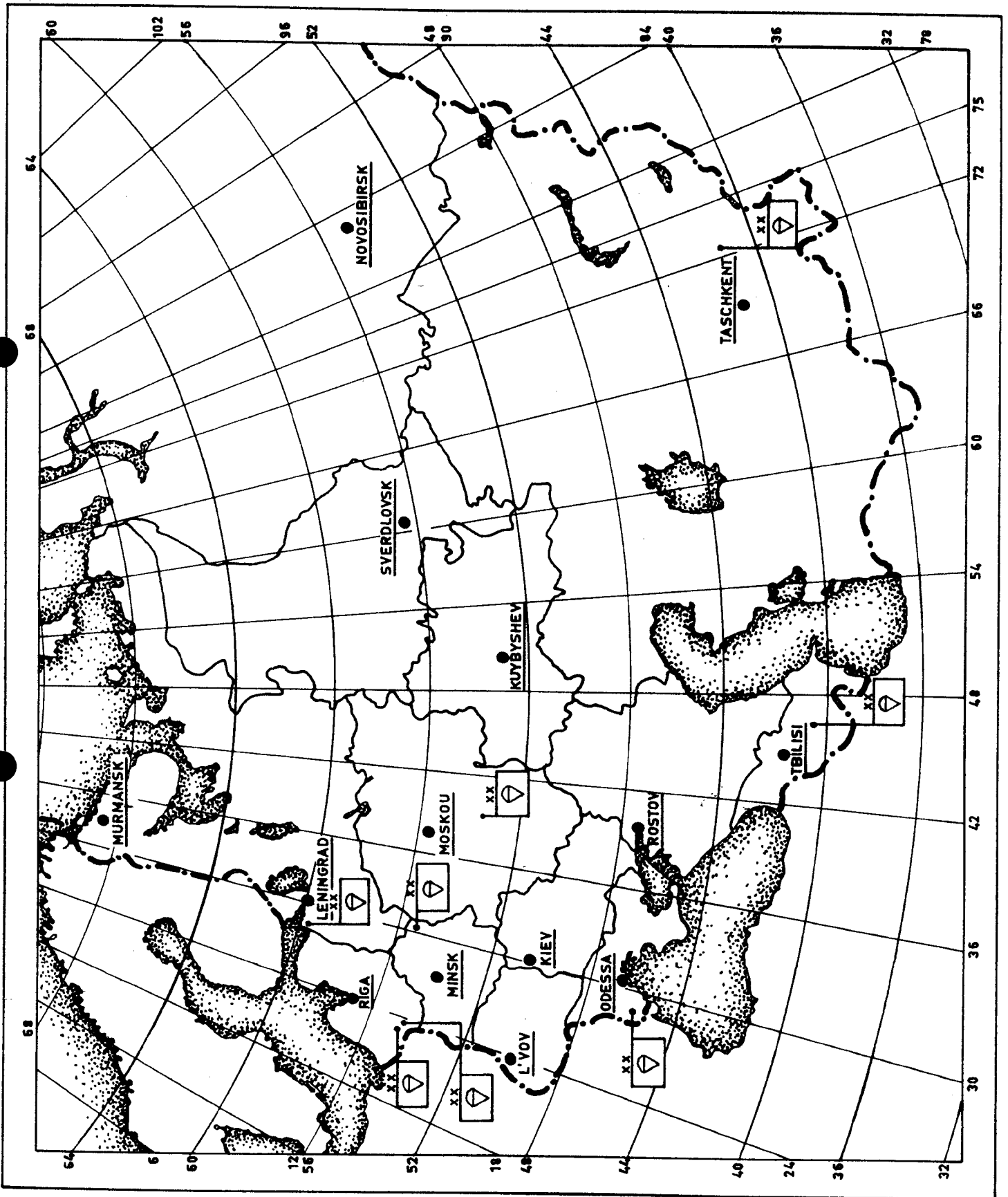
GEHEIM

Bijlage A

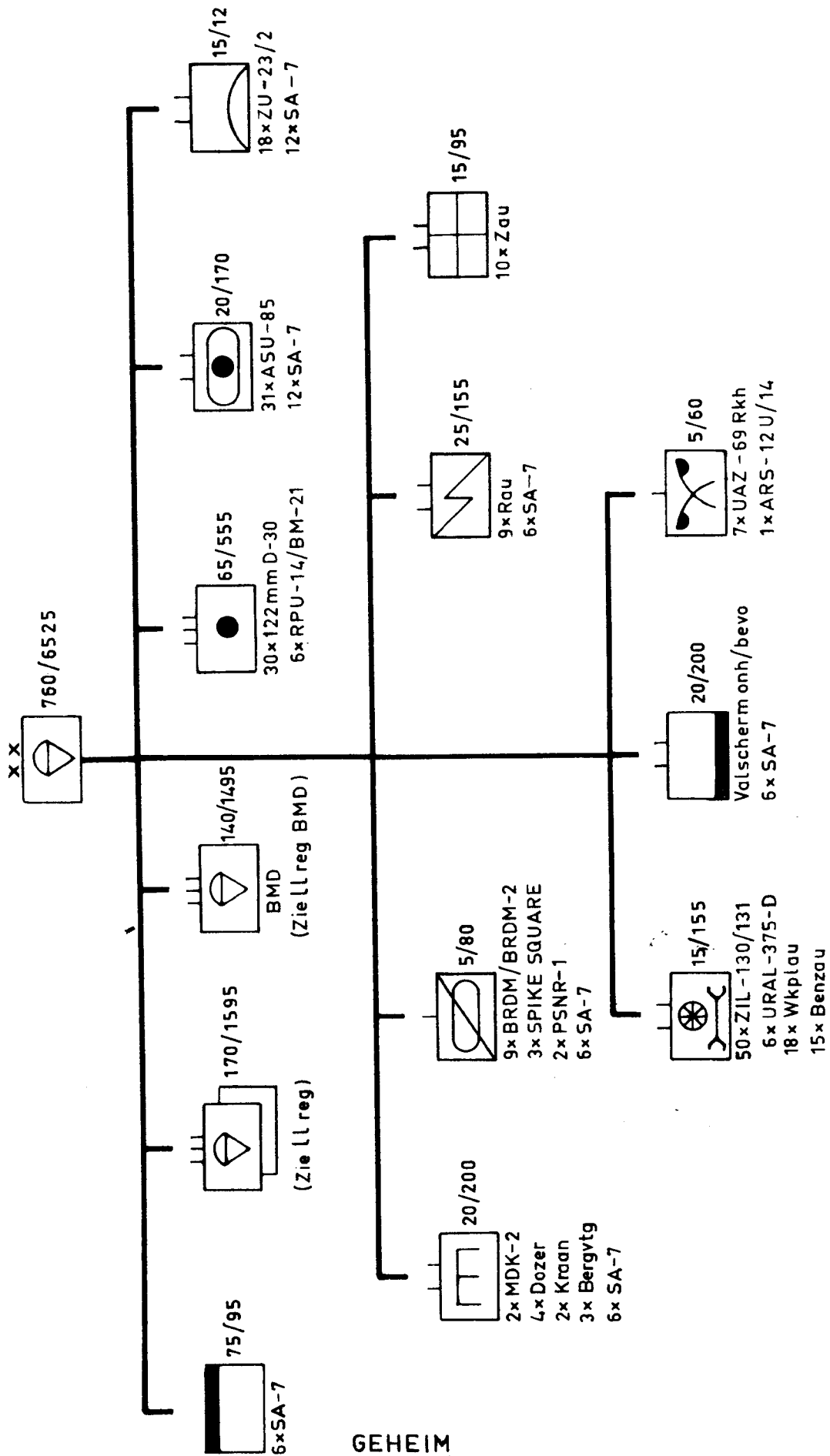
MILITAIR DISTRICT	LUCHTLANDINGS-DIVISIE	LOCATIE	MILITAIR VLEGVELD (VTA) GELEGEN BINNEN AFSTAND VAN		
			80 km	160 km	240 km
LENINGRAD	76 GARDE	PSKOV	PSKOV	TARTU	KRECHEVITSKY
BALT. LANDEN	7 GARDE	KAUNAS	KEDAINIAI	PANEVEZHIS	
BALT. LANDEN	44 GARDE (opl)	JONAVA	PANEVEZHIS	SHYAULYAI	
MOSKOU	106 GARDE	TULA	SESHCHA	MOSKOU-SHCHELKOVO	
WIT RUSLAND	103 GARDE	VITEBSK	VITEBSK		SESHCHA
TRANSKAUKASUS	104 GARDE	KIROVABAD	KIROVABAD		
TURKESTAN	105 GARDE	FERGANA	FERGANA		
ODESSA	98 GARDE	BOLGRAD		CHERNOVO-GLINSKOYE	

GEHEIM

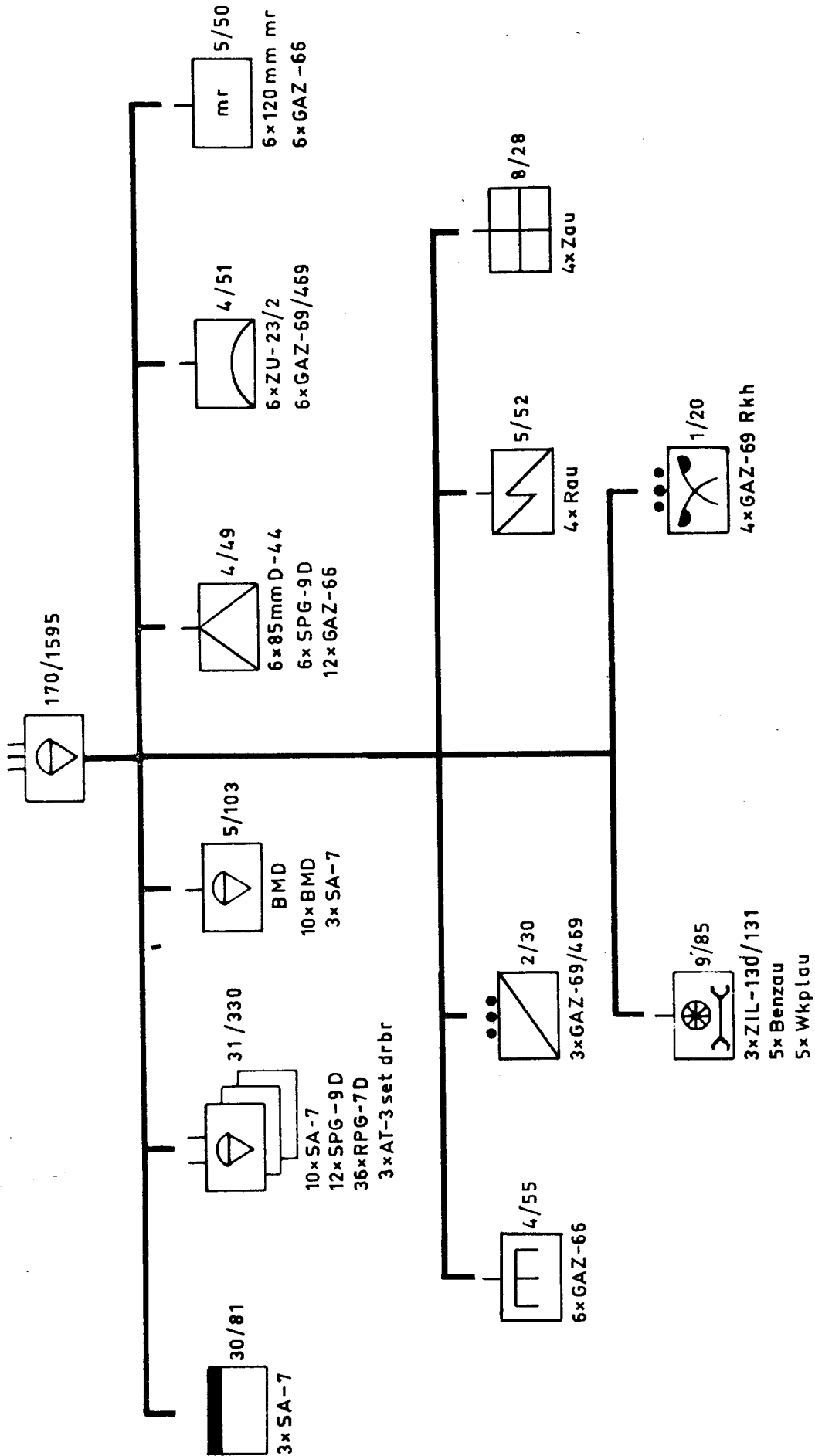
DISLOCATIE SOVJET LUCHTLANDINGSDIVISIES



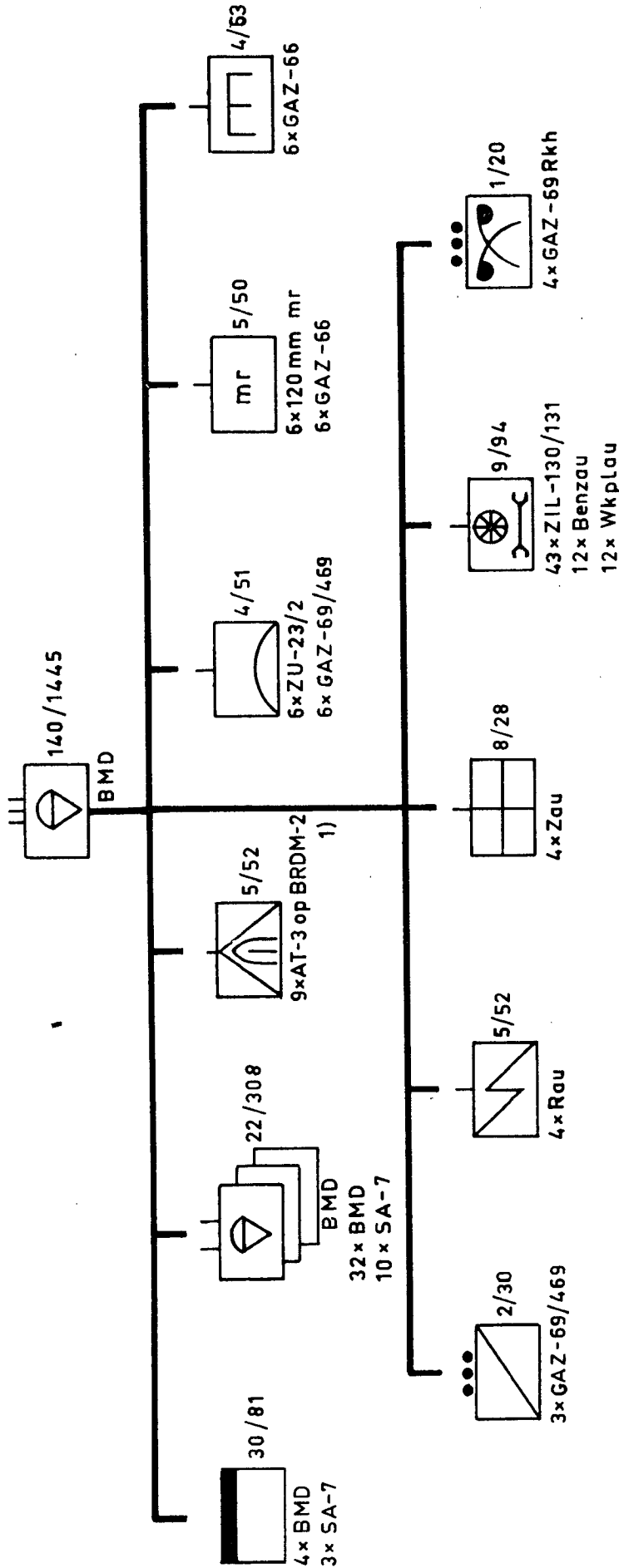
ORGANIGRAM SOVJET LUCHTLANDINGSDIVISIE



ORGANIGRAM SOVJET PARACHUTISTENREGIMENT



ORGANIGRAM SOVJET PARACHUTISTENREGIMENT (BMD)

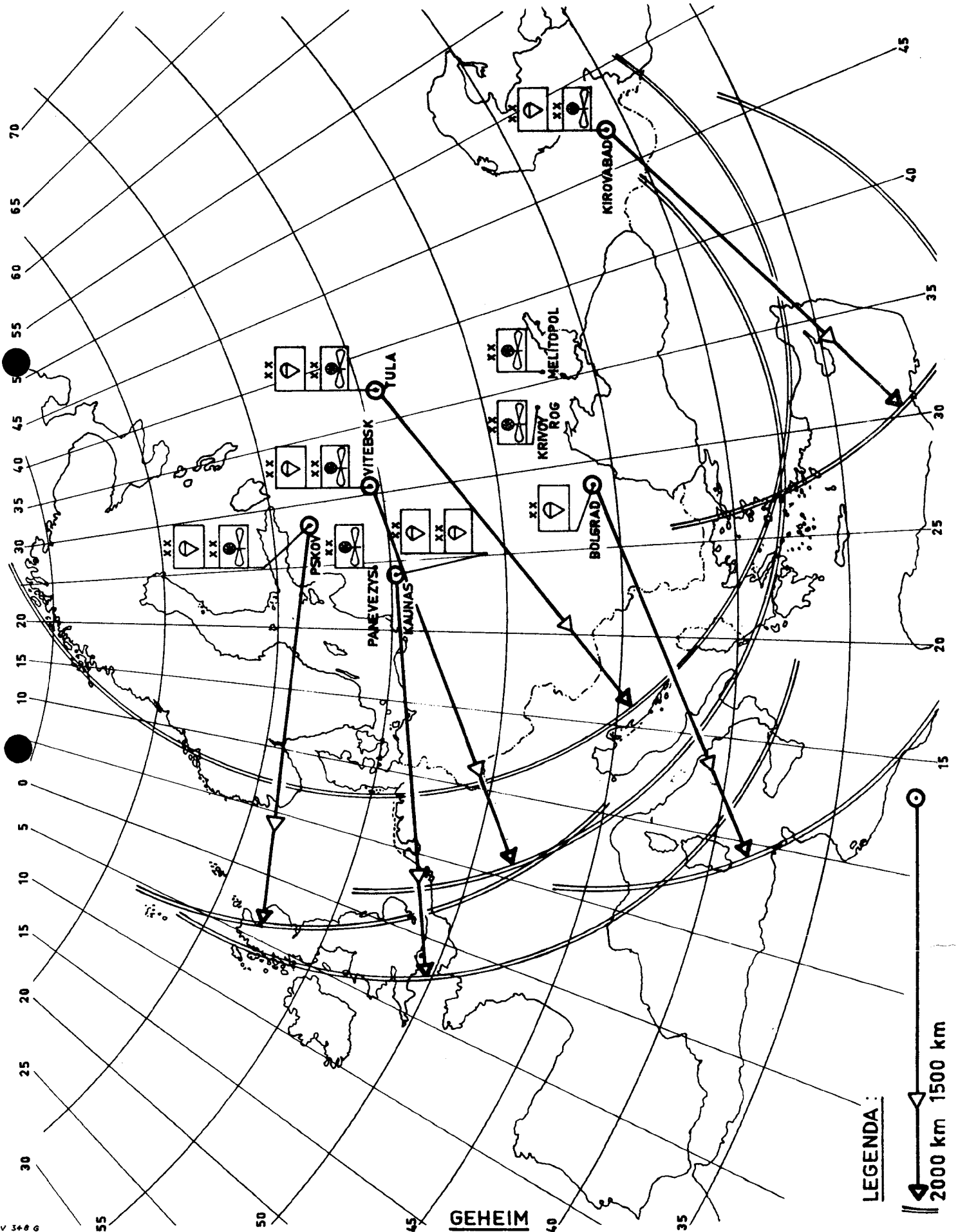


1) AT-3 wordt mogelijk vervangen door AT-5

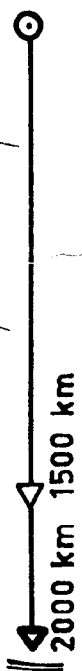
SCHEMATISCH OVERZICHT SOORTEN LUCHTLANDINGEN

SOORT LUCHTLANDING	IN OPDRACHT VAN	STERKTE EENHEID	INZETDIEPTE	TUJDRUIMTE TOT LINK-UP
STRATEGISCHE	OPPERBEVEL OF THEATER	DIVISIE OF MEER	TOT ca 1500 km(OF MEER)	N.V.T.(ZELFSTANDIGE OPERATIE).
OPERATIONELE	FRONT OF LEGER	REGIMENT TOT DIVISIE	TOT ca 300 km	BINNEN 72 UUR
TACTISCHE	LEGER OF DIVISIE	BATALJON TOT REGIMENT	a. TOT ca 200 km (PARA) b. TOT ca 50 km (HELI)	a. BINNEN 48 UUR b. BINNEN 24 UUR
SPECIALE	OPPERBEVEL, THEATER, FRONT, LEGER OF DIVISIE	COMPAGNIE OF MINDER, LAVS-EENHEDEN 5-15 MAN	OPPERBEVEL WERELD- WIJD FRONT TOT ca 1200 km LEGER TOT ca 300 km DIVISIE TOT ca 100 km	N.V.T.(ZELFSTANDIGE OPERATIE).

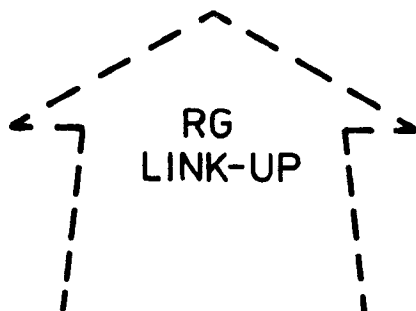
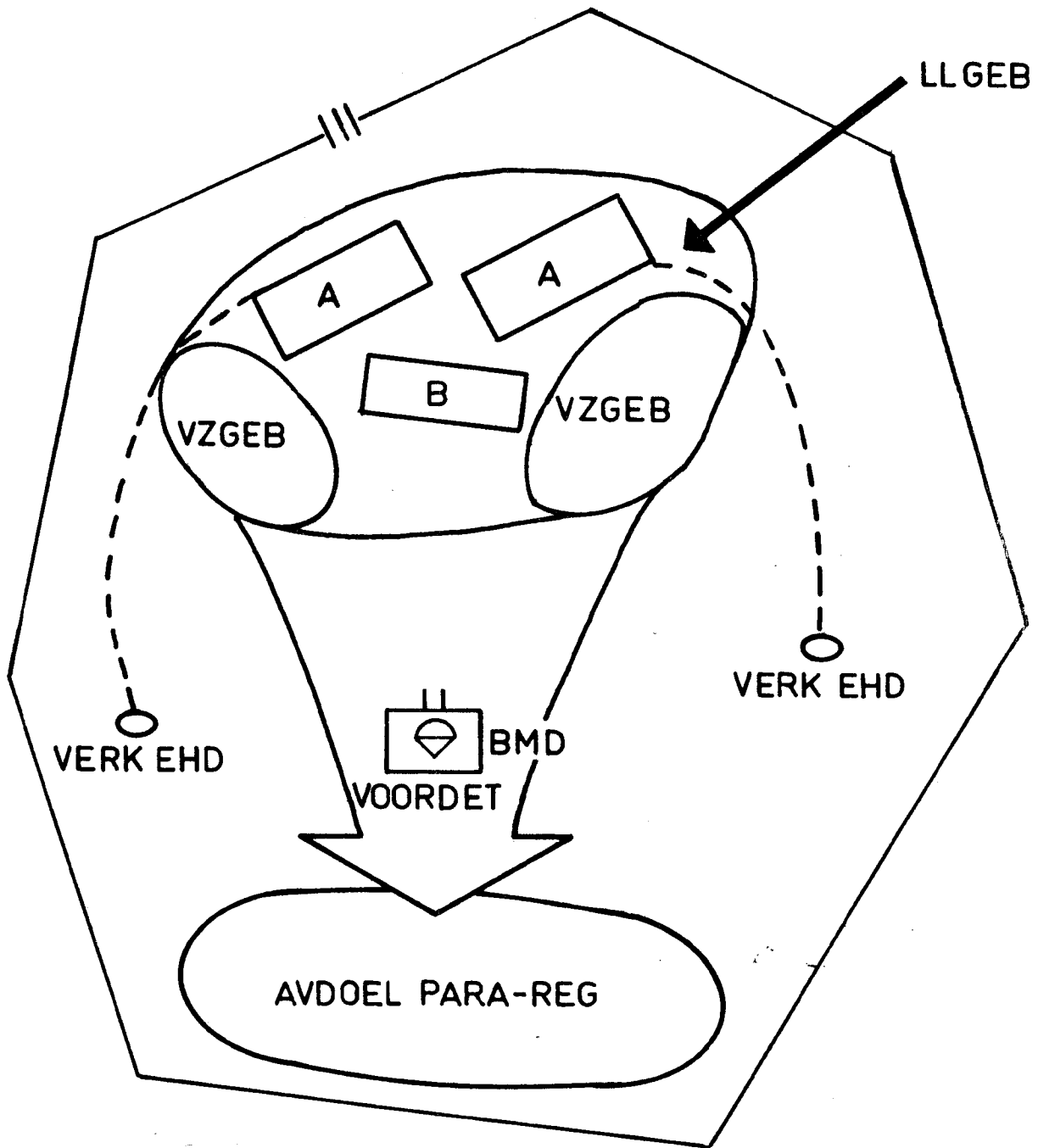
ACTIE-RADIUS SOVJET LUCHTLANDINGSEENHEDEN
VANUIT VREDES-LOCATIES



LEGENDA:

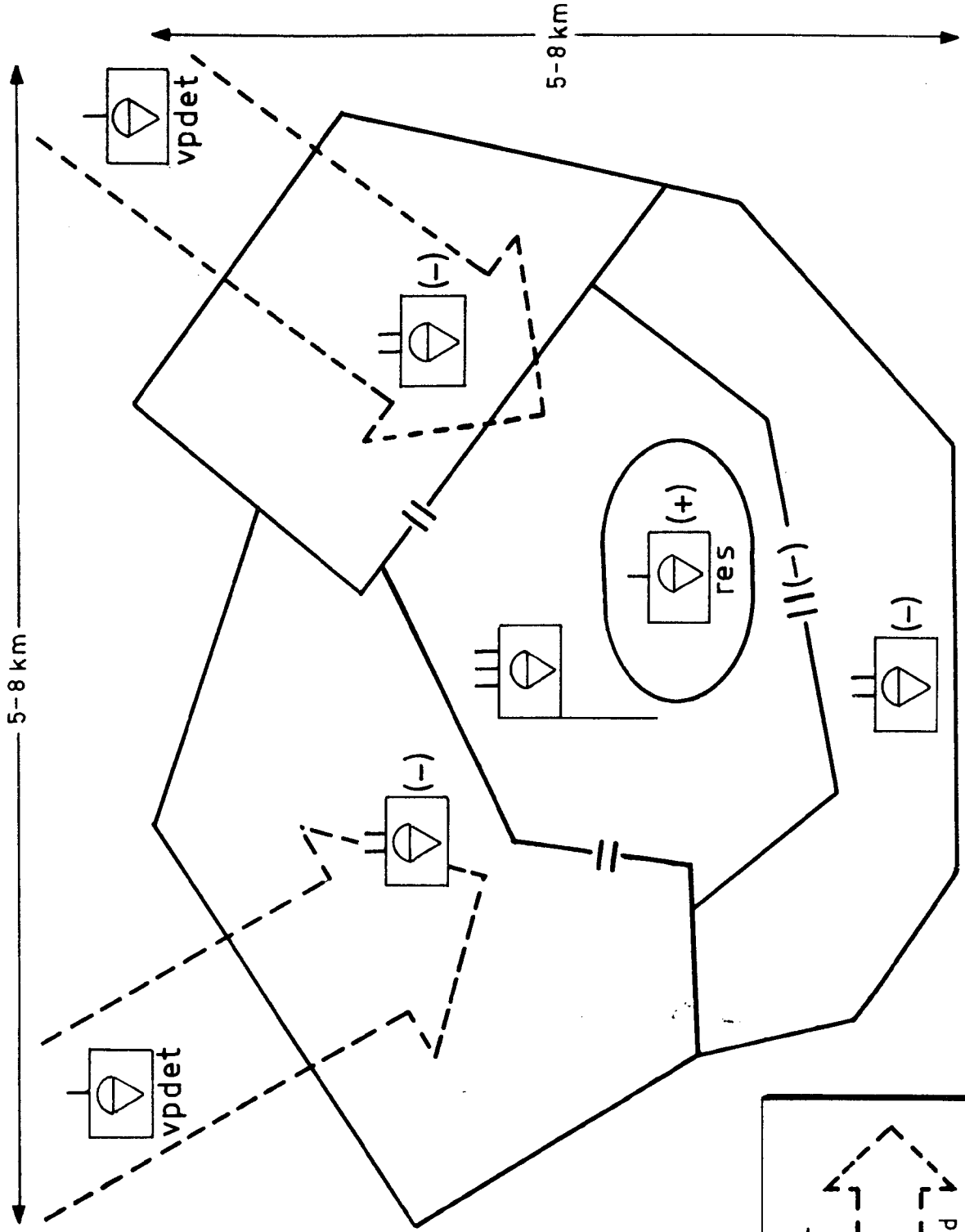


HET OPTREDEN VAN EEN PARACHUTISTENREGIMENT IN HET DOELGEBIED



<u>LEGENDA</u>	
A:	afwerpterrein
B:	landingsterrein

HET PARACHUTISTEN-REGIMENT IN DE VERDEDIGING
VAN EEN LUCHTLANDINGSHOOFD



LEGENDA

---> (dashed arrow)
---> (dashed arrow)
mogelijke vij nad

LOCATIES EENHEDEN MILITAIRE TRANSPORT LUCHTMACHT (VTA)
(WEST VAN 75° OL)

EENHEID	MILITAIR DISTRICT	AN-12 CUB	AN-22 COCK	IL-76 CANDID	LLDIV IN NABIJHEID
STAF VTA	MOSKOU				
<u>Div KRIVROY ROG</u>					
Reg KRIVROY ROG (oost)	KIEV	33			98 Garde
Reg KRIVROY ROG (oost)	KIEV	33			98 Garde
Reg ZAPOROZHYE (oost)	ODESSA	33			98 Garde
Reg CHERNOVO-GLINSKOYE	ODESSA	33			98 Garde
<u>Div VITEBSK</u>					
Reg VITEBSK (noord-oost)	WITRUSLAND	6		24	103 Garde
Reg PSKOV	LENINGRAD	33			76 Garde
Reg KRECHEVITSKY	LENINGRAD	4		25	76 Garde
<u>Div SESHCHA</u>					
Reg KALANIN	MOSKOU	3	18		106 Garde
Reg SESHCHA	MOSKOU	7	18		103 Garde
Reg IVANOVO (noord)	MOSKOU	22	13	5	106 Garde
<u>Div PANEVEZHIS</u>					
Reg PANEVEZHIS	BALT. LANDEN	33		8	44 en 7 Garde
Reg KEDAINIAI	BALT. LANDEN	33			44 en 7 Garde
Reg TARTU	BALT. LANDEN	33			76 Garde
<u>Div MELITOPOL</u>					
Reg MELITOPOL	ODESSA	33			98 Garde
Reg MELITOPOL	ODESSA	33			98 Garde
Reg DZHANKOY	ODESSA	33			98 Garde
<u>Zelfstandige regimenten</u>					
SHYAULYAI (EOV)	BALT. LANDEN	40			7 Garde
KIROVABAD	TRANSKAUKASUS	33			104 Garde
FERGANA	TURKESTAN	48			105 Garde

LAs 79 / 8Y340J

OVERZICHT BENODIGDE TRANSPORTVLEGTUIGEN

PARACHUTISTENREGIMENT		INFANTERIEBATALJON (LUCHTMOBIEL)	
LICHT UITGERUST, ZONDER BMD	52 CUB OF 26 CANDID	ZONDER WIELVOERTUIGEN EN MORTIER COMPAGNIE	12 HIP
STANDAARD UITGERUST, ÉÉN BATALJON MET BMD	156 CUB OF 78 CANDID	ZONDER WIELVOERTUIGEN MET MORTIER COMPAGNIE	18 HIP
STANDAARD UITGERUST, ÉÉN BATALJON MET BMD EN VERSTERKT MET DIV EHDN	195 CUB OF 98 CANDID	MET ENIGE WIELVOERTUIGEN EN MORTIER COMPAGNIE	15 HIP EN 3 HOOK
STANDAARD UITGERUST, ALLE BATALJONS MET BMD EN VERSTERKT MET DIV EHDN	259 CUB OF 120 CANDID		

GEHEIM

Bijlage K

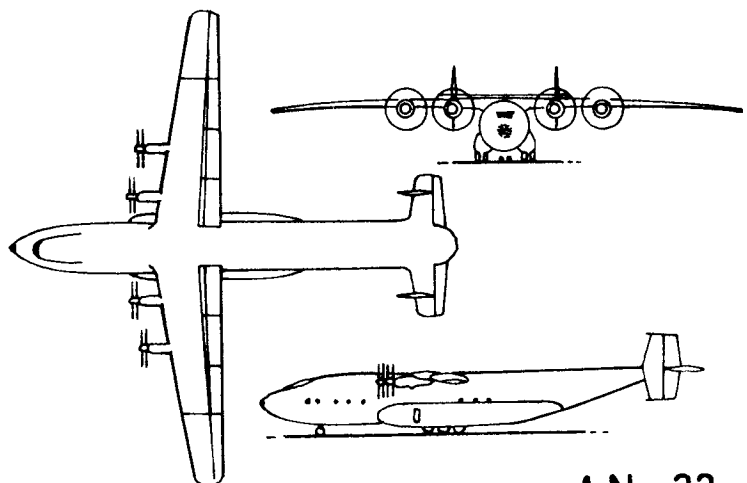
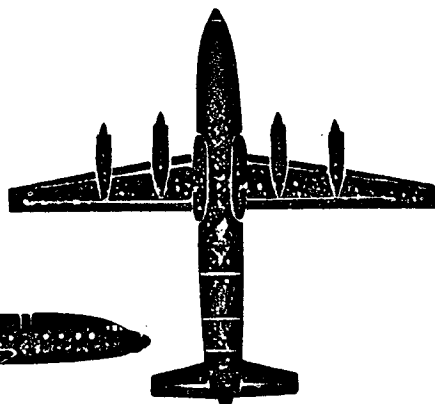
GEHEIM

GEGEVENS TRANSPORTVLIEGTUIGEN

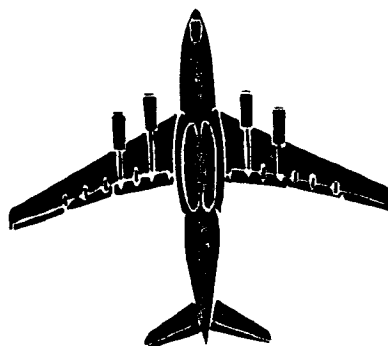
TYPE	LAAD- VERMOGEN (kg)	KRUIS- SNELHEID (km/u)	KRUIS- HOOGTE (ft)	GEVECHTS- BEREIK (km)	LAADVERMOGEN			
					ASU-85 (AIR- LAND)	BMD (AIR- DROP)	PERS	
							TR	PARA
AN-12/CUB	norm 15.000 max 20.000	520	34.000	2000	1	1	90	80
AN-22/COCK	norm 50.000 max 80.000	560	25.000	2700	4	4	175	175
IL-76/CANDID	norm 30.000 max 40.000	700	40.000	3000	2	3	145	100



AN-12



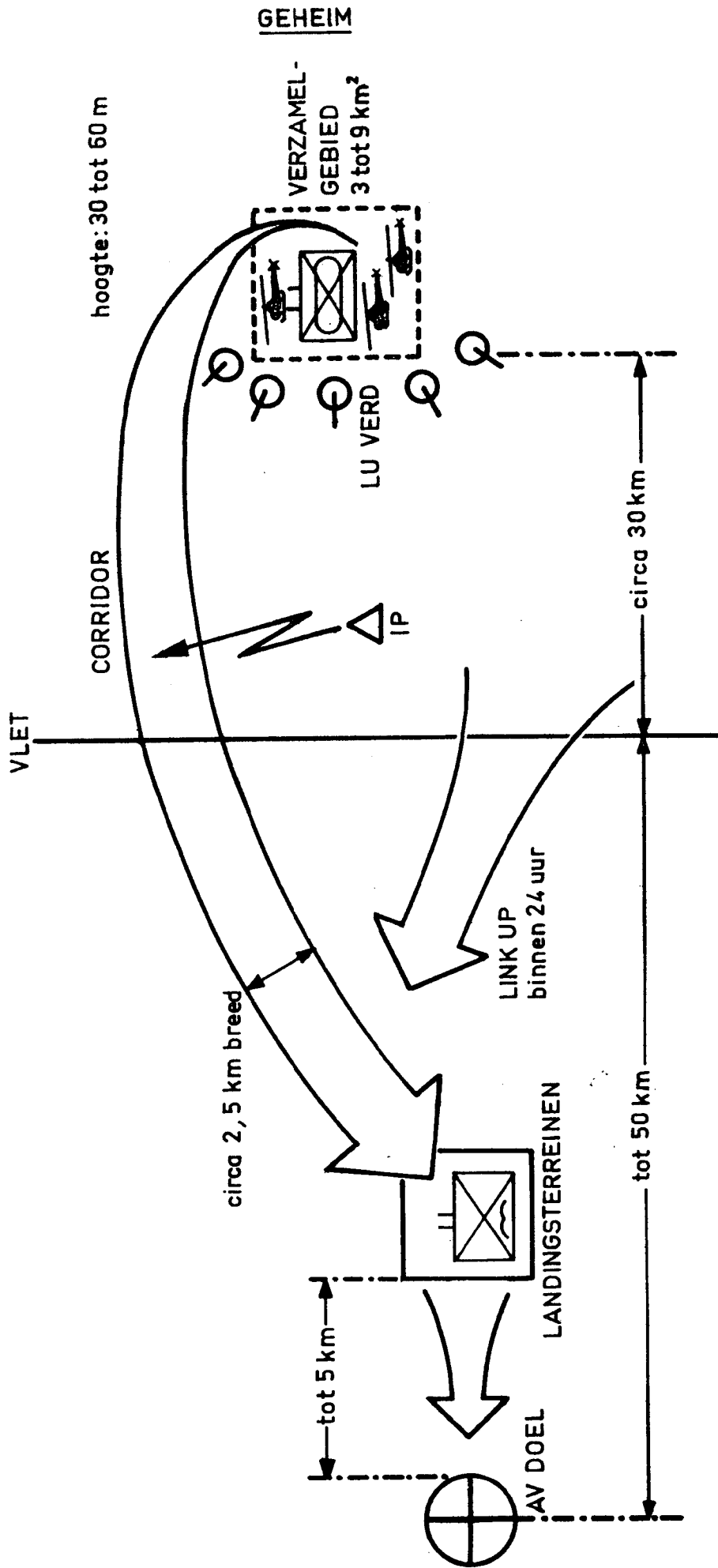
AN-22



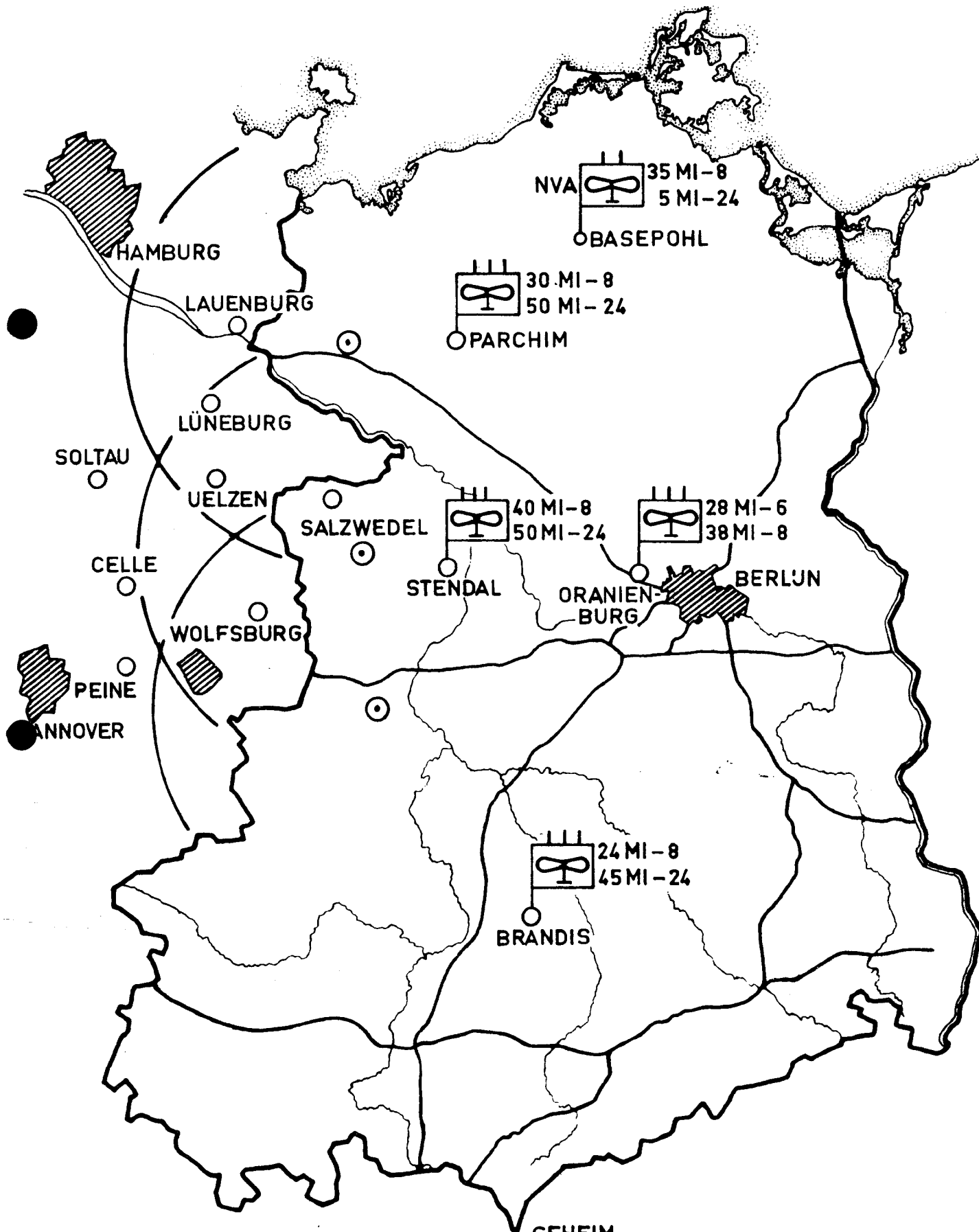
IL-76



INZET VAN GEMECHANISEERD INFANTERIE BATALJON MET HELICOPTERS



LOCATIES/STERKTEN ZELFSTANDIGE HELICOPTER TRANSPORT-
EENHEDEN IN DE DDR, ALSMEDE HET OPERATIONEEL BEREIK
VAN LUCHTMOBIELE EENHEDEN

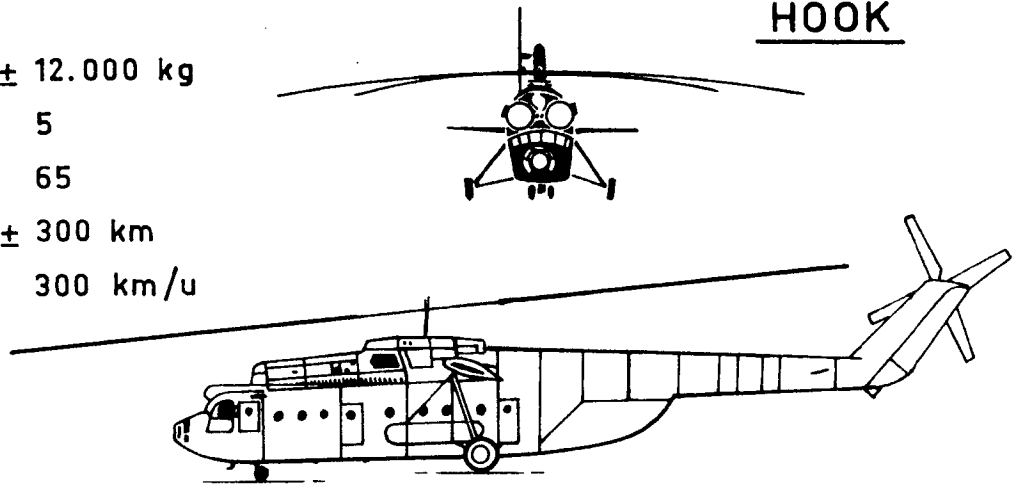


ALGEMENE GEGEVENS EN KENMERKEN VAN
DE VOORNAAMSTE WP HELICOPTERS

MI-6 "HOOK"

LAADVERMOGEN ± 12.000 kg
BEMANNING 5
PASSAGIERS 65
ACTIE - RADIUS / ± 300 km
MAX. SNELHEID 300 km/u

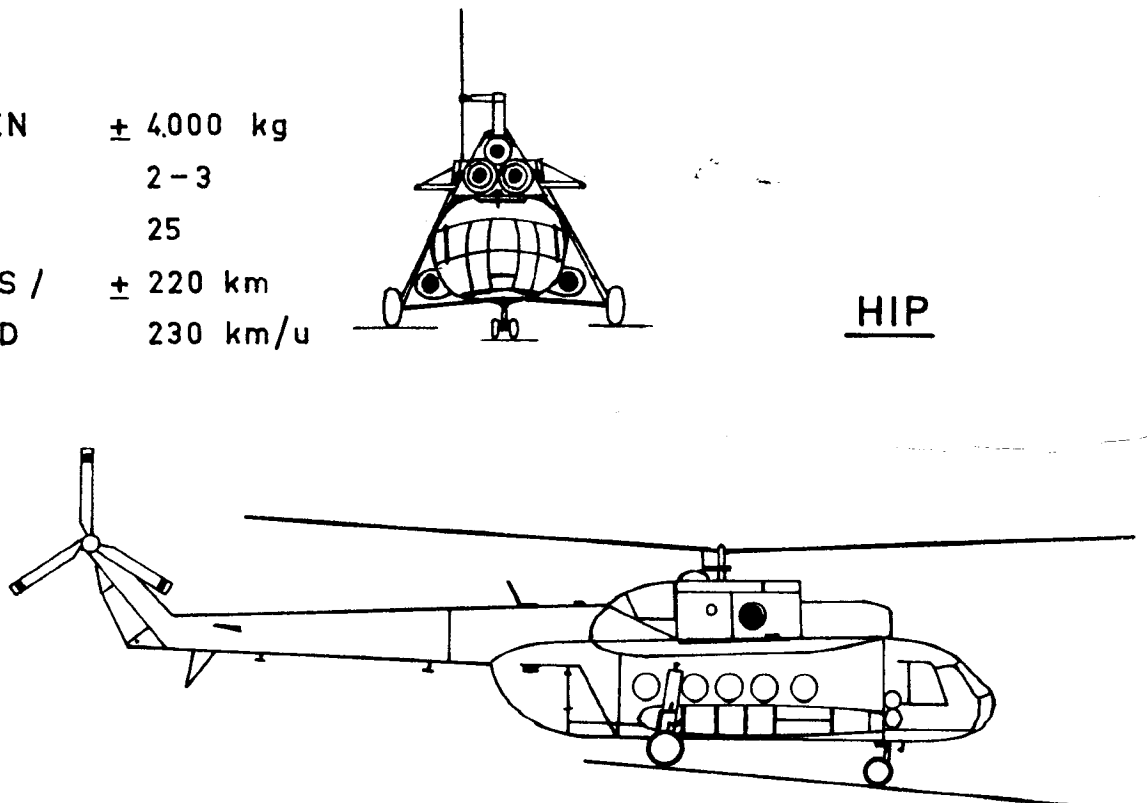
HOOK



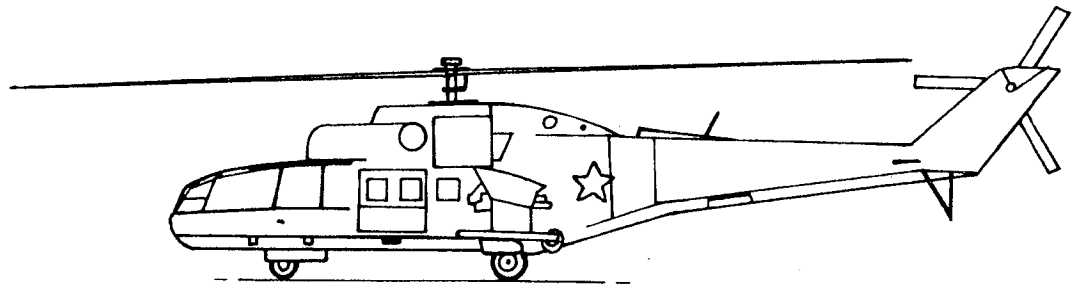
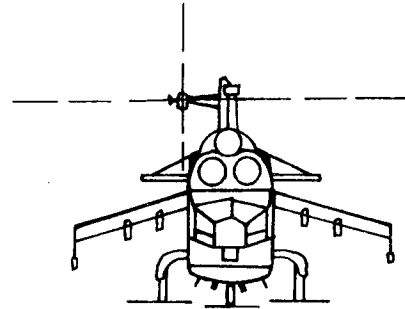
MI-8 "HIP"

LAADVERMOGEN ± 4.000 kg
BEMANNING 2-3
PASSAGIERS 25
ACTIE - RADIUS / ± 220 km
MAX. SNELHEID 230 km/u

HIP



ALGEMENE GEGEVENS EN KENMERKEN VAN
DE VOORNAAMSTE WP HELICOPTERS



MI - 24 "HIND" A/D

HIND A

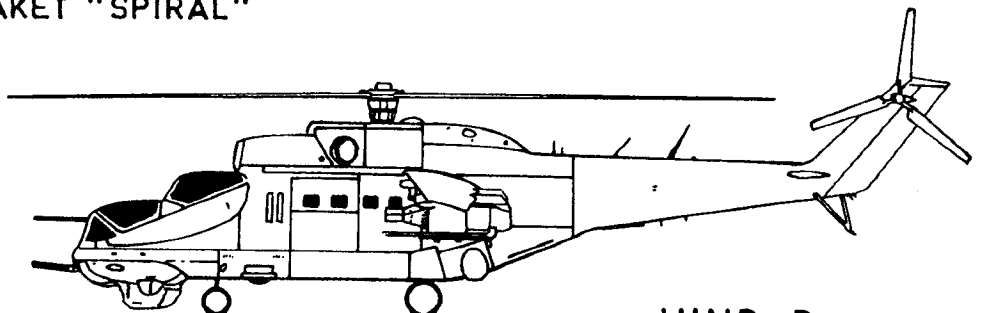
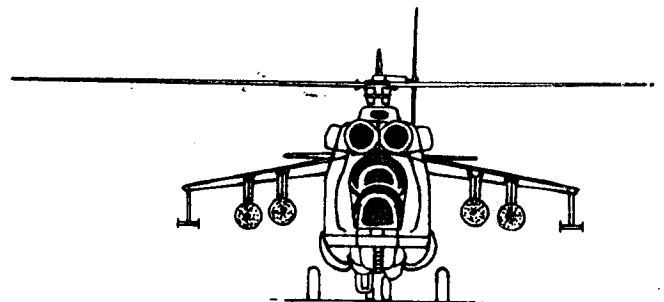
LAADVERMOGEN ± 4300/3800 kg
 BEMANNING 3
 PASSAGIERS 8 - 10
 ACTIE - RADIUS / + 250/220 km
 MAX. SNELHEID 315 km/u
 BEWAPENING 4 x 8, 16 OF 32 RAKETTEN 57 mm (PODS)

4 x ANTI-TANKRAKET "SWATTER"
 OF 16 x 80 mm RAKETTEN (PODS)
 OF S - 24 (RAKETTEN)
 OF 500, 250, 100, 50 OF 25 kg BOMMEN (HE)

HIND A: 12,7 mm MITR.

HIND D: 12,7 mm 4 LOOPS GATLING GUN

4 x ANTI-TANKRAKET "SPIRAL"



HIND D

ACTIE - RADIUS / = GEVECHTSACTIERADIUS

AANDUIDINGEN OP SOVJET CONTAINERS

AAN- DUIDING	INHOUD
Pr	LEVENS MIDDELEN
V	WATER
VI	KLEDING
B-70	BENZINE
DT	DIESEL OLIE
S	ALCOHOL
Bt	RESERVEDELEN (pavtgn)
At	RESERVEDELEN (wvtgn)
X	CHEMISCHE MIDDELEN
M	GENEESMIDDELEN
I	GENIE-UITRUSTING
Sv	VERBINDINGSMIDDELEN
BP	MUNITIE (letteraanduiding in combinatie met kaliber, bijv.: <u>BP.</u>) 85